

30. GÜNÜMÜZ
SANATÇILARI
İSTANBUL
SERGİSİ
THE 30TH
CONTEMPORARY
ARTISTS
ISTANBUL
EXHIBITION

RESİM VE HEYKEL MÜZELERİ DERNEĞİ

SANATÇILAR / ARTISTS:

İLGEN ARZIK, MEHMET ALİ BORAN, ALİ BOZAN, BARAN ÇAĞINLI,
MEHMET FAHRACI, ONUR GÖKMEN, HAYAL İNCEDOĞAN,
ENGİN KONUKLU, CAN KURUCU, EKİN ONAT VON MERHART, BİROL ÖZER

KÜRATÖRLER / CURATORS:

FULYA ERDEMÇİ, BAŞAK ŞENOVA, ARZU YAYINTAŞ

6 TEMMUZ JULY 6TH 30 TEMMUZ JULY 30TH, 2011

Bu yıl, belli bir temaya bağlı kalmaksızın gerçekleştirdiğimiz Günümüz Sanatçıları Sergisi 30. yılını doldurmuş oldu. Türkiye’de sanat ortamının son otuz yıllık periyodu göz önüne alındığında, bu devamlılığın başlı başına bir başarı sayılması gerektiği yadsınamaz. Ne ki, sergimizin işlevinin bununla sınırlı kalmadığının da bilincindeyiz. Geçen sürede, bugün artık ustalık dönemlerini yaşayan pek çok sanatçının bilinip tanınmasına katkıda bulunmuş olan sergimiz, özellikle de çıkış arayan genç sanatçılara sunduğu fırsatlarla haklı bir öncelik de kazanmıştır. Çıkışını Günümüz Sanatçıları Sergisi’yle yapan genç sanatçıların istikrarlı bir çizgide ilerlediğini görmek, bizi her yıl yeni bir heyecanla, yeni bir projeye yöneltmektedir.

30. yıl sergisi için gönderilen eserlerin değerlendirilme, seçilme ve serginin küratöryel pratiğindeki yoğun çabaları için Fulya Erdemci, Başak Şenova ve Arzu Yayıntaş’a, serginin gerçekleştirilmesini sağlayan Akbank Sanat’a, bizi ve genç sanatçılarımızı destekleyen derneğimizin değerli üyesi Sn. Canan Pak’a ve otuz yıllık bu uzun süreçte bizimle birlikte olan herkese teşekkür eder, bu birlikteliğimizin gelecekte de devamlı olmasını dileriz.

This year the Contemporary Artists Exhibition that we have been realising without being bound by a theme has completed its 30th year. When we consider the last thirty years of the art scene in Turkey, such continuity is in itself a success. However, we are also aware of the fact that the function of the exhibition is not limited to that. Throughout this time, our exhibition has had the privilege of supporting the recognition of many artists who are now enjoying their mature stages in the field, and the exhibitions have been rightfully precedent in offering a rite of passage for the young artists. Seeing that the young artists who have had the chance of being recognised through the Contemporary Artists Exhibitions are steering in a stable path, exhilarates and motivates us to come up with a new project every year.

We feel obliged to thank Fulya Erdemci, Başak Şenova and Arzu Yayıntaş for their curatorial input and for their meticulous efforts in the evaluation and selection process of the works submitted for the 30th year exhibition; Akbank Sanat who made the exhibition possible; Ms. Canan Pak, the invaluable member of our association who has been supportive of us and our young artists; and everyone who has been with us in this thirty-year-long process, and wish that we shall be together in the years to come.

Resim ve Heykel Müzeleri Derneği'nin 30 yıldır düzenlediği “Günümüz Sanatçıları Sergisi” sadece yeni isimlere ve genç sanatçılara görünürlük vermesi, yeni prodüksiyonları destekleyerek yeni fikirlerin hayata geçmesini sağlaması açısından değil, Türkiye'deki sanat üretiminin bir belleğini oluşturması açısından da önemli bir yerde duruyor. Bu seneki sergi için üç küratör bir araya geldik. Süreç bizim açımızdan da önemli bir deneyim oldu, çünkü sergi sadece yeni sanatçılar ile tanışma olanağı değil, aynı zamanda alışkın olmadığımız bir sergi formatında bir arada çalışma olanağı da yarattı.

Nisan ayının son haftasında bir araya gelerek, çok farklı konuları çeşitli ifade araçlarıyla irdeleyen yüz seksene yakın başvuruyu inceledik. Günümüz Sanatçıları Sergisi'nin, herhangi bir tematik başlık olmadan yapılan açık çağrılı bir sergi olması nedeniyle sanatçıların değerlendirilmesi belirlenmiş bir tema üzerinden değil, projeler ve sanata yaklaşımlarını gösteren portfolyolar üzerinden yapıldı. Başvuru için gönderilen projeler ve eserler, yoğunlaştıkları tema ve alanlar, konuyu ele alışları, görsel ve kavramsal tutarlılıkları, eleştirel bakış açısına sahip olmaları, gündemi takip etmeleri, projenin ya da eserin orijinallliği ve projenin uygulanabilirliği açısından değerlendirildiler. Değerlendirme sonucu on bir sanatçı ile sergi çalışmalarına başladık.

Seçimlerin tema üzerinden yapılmamasına ve seçilen sanatçıların ortak bir (üretim) geçmişleri olmaması, fotoğraf, video, animasyon, resim, desen, baskı ve yerleştirme gibi farklı araç ve yöntemler kullanarak işlerini oluşturmalarına karşın bizler, bu genç sanatçıların çalışmalarında, seçtikleri konular ve odaklandıkları sorunsallar açısından bir ortaklık gördük. İçinden geçmekte olduğumuz mega küresel dönüşümlerle birlikte güç ve kontrol ilişkileri arasındaki yer değiştirmeler, devlet organizasyonu ve ideolojilerindeki kaymalar ve bu değişimlerin getirdiği değer sistemlerindeki dönüşümler; zemin kaybı, nostalji, bilinmezlik, güncel politika gibi konular bu sergiye seçilen sanatçıların işlerindeki ana temaları oluşturmaktadır. Sanatçılar çalışmalarında, bu sosyo-politik ve tarihsel alanları, Türkiye özeline ve gündemine odaklayarak, kişisel deneyim ve bakış açılarını da ortaya koymuşlardır.

Sergi için, seçilen sanatçıların işlerinde önemli olduğunu düşündüğümüz ortak noktaları, farklılıkları ve çeşitliliği izleyici için de olabildiğince

kolay algılanabilir kılmak amacıyla sade ve açık bir sistemle işleyen bir mekânsal tasarım üzerine çalıştık. Dolayısıyla, serginin mekânsal tasarımı, küratörlerin işleri ön plana çıkaran yaklaşımını imlerken, mimari müdahaleleri en aza indirerek, işler arasında mekânsal bağlantılar kurmayı ve galeri mekânının kendi mimari özelliklerinden yararlanmayı hedefledi. İzleyici hem giriş katında, hem de üst katta bulunan sergi mekânlarına girdiğinde, mekânın tümünü görüp, işleri biçimsel ve temasal ilişkiler üzerinden bir arada algılayabiliyordu. Sonuçta her işin kendine has biçimsel ve temasal özellikleri sergi mekânlarının tasarımında bize yol gösterdi: Her biri tek başına da deneyimlenebilmek üzere duvarlarda kullanılan ton farkları ya da mekânı tamamen bölmeyen ama işleri birbirinden ayıran birkaç duvar gibi ufak tefek, sessiz müdahalelerle kendi mekânını yarattı.

Bu serginin amacı göz önüne alındığında, küratöryel bir sergiden çok, dönemsel farklılıkları ortaya koyan ve belgeleyen bir sergi olduğu ortaya çıkıyor. Bu nedenle, hem sergide hem de yayında küratöryel bir gündem yerine, sanatçıların düşüncelerine ve sözlerine yer veren bir format oluşturmayı tercih ettik. Sergi yayınına sanatçıların sanata yaklaşımlarını daha detaylı aktarabileceği bir medyum olarak kullandık ve sanatçılar ile üretimleri, yaklaşımları, çıkış noktaları ve özellikle de günümüz sanatının onlar için anlamını sorgulayan röportajlar yaptık. Her sanatçıya aynı soruları sorarak sanatçıların sanatsal üretimlerine ve malzemeye yaklaşımlarındaki çeşitliliği ve kendilerini bugünün sanat dünyasındaki farklı konumlandırmalarını ortaya çıkarmayı hedefledik. Bu yayının, bizim için öğretici ve farklı bir deneyim olan bu süreci izleyiciler ile paylaşmak yolunda bir adım olacağını umuyoruz.

Fulya Erdemci, Başak Şenova, Arzu Yayıntaş

The “Contemporary Artists” exhibition that the Association of Painting and Sculpture Museums has been organising for 30 years is an important venture not only in increasing the visibility of new names and young artists, supporting new productions and aiding the realisation of new ideas but also in establishing a memory of the art production in Turkey. We have come together to have three curators for the exhibition this year. The process has been an important experience for us too because the exhibition was a chance to meet new artists as well as a possibility to work together on a different exhibition format that we were not accustomed to.

In April we came together to evaluate nearly one hundred and eighty applications that were focusing on different issues with various means of expression. As the Contemporary Artists Exhibition is an open call exhibition with no thematic heading, the artists’ evaluation was not according to a designated theme but through portfolios presenting their projects and approach in art. The artworks and projects that applied to the selection process were evaluated according to their subject and area of interest, approach in deliberating on the issue, visual and conceptual integrity, critical perspective, awareness of the cultural agenda, originality of the project and the work, and the suitability of the project in terms of application. At the end of the selection process we started working on the exhibition with eleven artists.

Even though there was no theme in the selection process and the artists did not have a common past (in working together), as well as the use of various different tools and methods of production like photography, video, animation, painting, sketches, prints and installations, we realised that there was a common ground among these young artists in terms of their subject matter and issues of concern. The shifts in power and control alongside the mega global transformations we are facing, the organisation of the state and ideological shifts, and the transformation of the system of values due to these changes; the loss of a foothold, nostalgia, indeterminacy, and contemporary politics were the basic common themes in the works of the participating artists. The artists dealt with these socio-political and historical fields in contact with the subjective realities of Turkey and its agenda, and through their personal experiences and perspectives in their works.

To be able to put across the common points, differences and multiplicity in the works of the artists selected for the exhibition as easily for the viewers as possible, we worked on a spatial design that operated on a simple and plain system. Hence, the spatial design of the exhibition was emphasizing the curators' approach of putting the works first, and through a minimum of architectural intervention spatial links between the works were established by making use of the architectural characteristics of the gallery space itself. Both at the gallery space on the ground floor and at other floors the spectator could view the whole floor, to be able to perceive the works all together, as well as the formal and thematic relationships between them. It was the formal and thematic characteristics of each and every work that paved the way to the design of the exhibition space: Every single one of them created its own space through the use of some simple and subtle gestures like tonal variations on the walls or a few partition walls not dividing the space but separating the works from one another to enhance the individual experiencing of the works.

Considering the aim of this exhibition, it is not really a curatorial show, it is more an exhibition that presents and documents the differences of a period. Therefore, both in the exhibition and in publication we preferred to use a format that focused on the thoughts and the statements of the artists, rather than a curatorial agenda. We utilised the publication of the exhibition as a medium where the artists could communicate their approach in art in depth, by carrying out interviews with the artists on their works, approach, points of departure and most importantly on their perception of contemporary art. We aimed to make the variations in artistic production and the use of materials, as well as the way every artist positions himself/herself in the art scene of our day clearly visible by asking the same set of questions to all of them. We hope this publication works well as a tool for sharing this process, which has been an unusual and educative experience for us, with the spectators.

Fulya Erdemci, Başak Şenova, Arzu Yayıntaş

SANATÇILAR / ARTISTS:

**İLGEN ARZIK, MEHMET ALİ BORAN, ALİ BOZAN, BARAN ÇAĞINLI,
MEHMET FAHRACI, ONUR GÖKMEN, HAYAL İNCEDOĞAN,
ENGİN KONUKLU, CAN KURUCU, EKİN ONAT VON MERHART, BİROL ÖZER**

30. GÜNÜMÜZ
SANATÇILARI
İSTANBUL
SERGİSİ
THE 30TH
CONTEMPORARY
ARTISTS
İSTANBUL
EXHIBITION

6 TEMMUZ JULY 6TH 30 TEMMUZ JULY 30TH, 2011

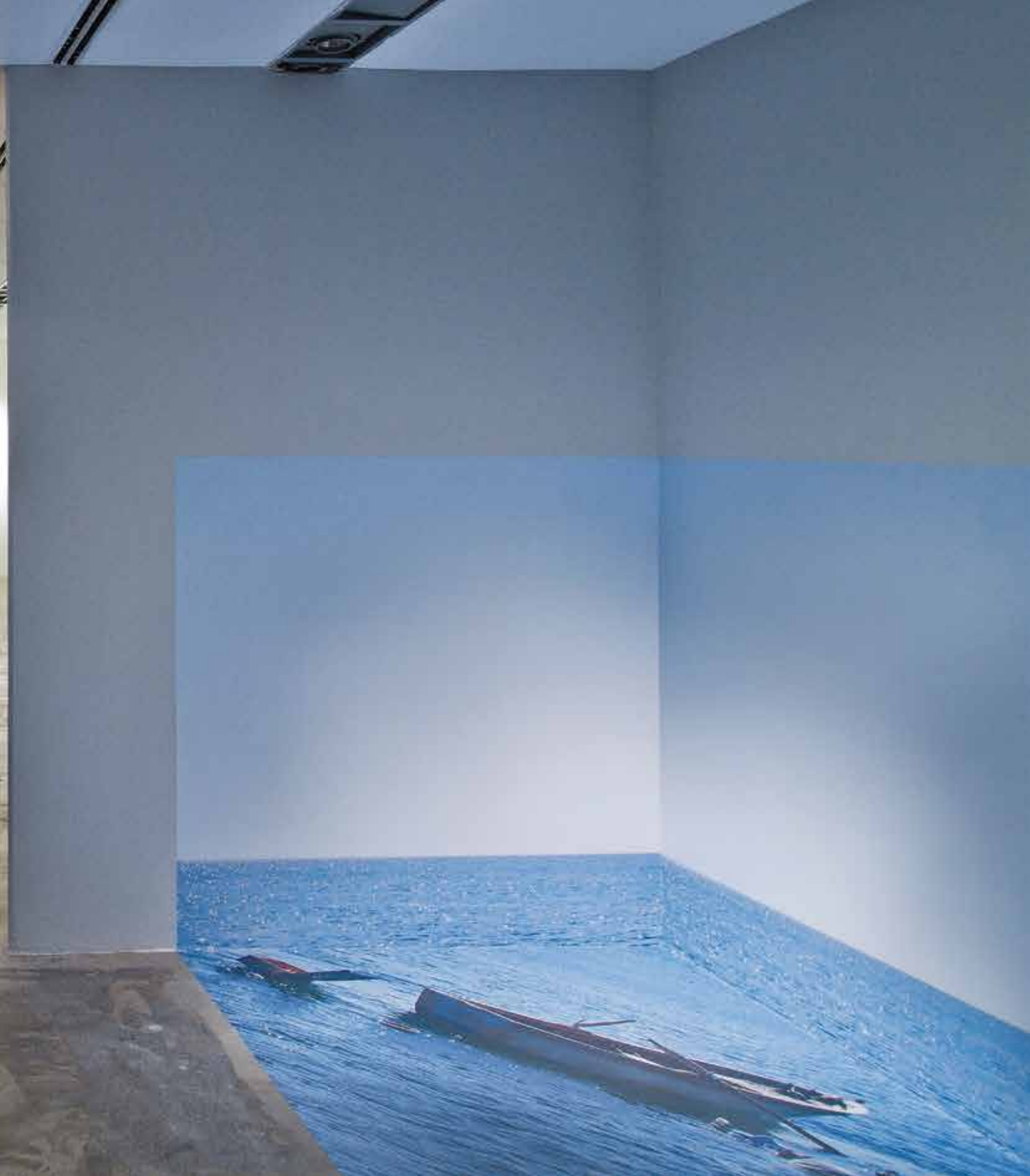
SANATÇILAR / ARTISTS

İLGEN ARZIK, MEHMET ALİ BORAN, ALİ BOZAN,
BARAN ÇAĞINLI, MEHMET FAHRACI, ONUR GÖKMEN,
HAYAL İNCEDOĞAN, ENGİN KONUKLU, CAN KURUCU,
EKİN ONAT, BİROL ÖZER

YÜRÜTÜCÜLER / CURATORS

FULYA ERDEMİR, BAŞAK ŞENOVA, ARZU YAYINTAS

İLGEN ARZIK

Başarı Ödülü

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

Sergideki çalışmamda, her zaman düşündüğüm olası ve olası olmayan üzerine, genellikle çift anlamlılığın ön planda olduğu belli konu başlıkları vardı. Bunun çözümlemesini teknikle beraber yürüttüm. En başına dönersem “Silahlı Gergedan” ilk çalıştığım figürümdü. Doğayla ilgili kaygılarda benim için en etkili yok oluşların başında, hayvan katliamları gelir; eli silahlı hayvan imgelerim genellikle avcılığa maruz kalan canlılardır. Daha sonra toplumsal yaşayıştan belli kareleri yanına koymaya başladım. Amacım, izleyiciye farklı imgelerle gerçeklik sorgularını başlatmak. Aynı ölçülerde, aynı düzlemde inkâr edilemez bir duruş içinde artık var olunur... Başka bir deyişle ruh bulmuş olurlar.

İster istemez zaten düşünme sürecinin oluşumunun başında her açıdan değerlendirmeye aldığımda hepsi dahil oluyor. Ben her şeyden bir parça görüyorum, betimlediğim tek bir imgenin izleyici açısından nasıl betimlendiği, benim için kişisel betimlemeden (yok saymasam da) daha ön plana çıkmıyor. Sırf bu yüzden kişisel dersek, bütünsel algılanışında kişiselliğin daha geri planda durduğunu söyleyebilirim. Amacım asıl düşünceyi tek bir imgenin değil, bir seri olarak pekişen imgelerin oluşturmasıydı.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

Genel olarak her şeyi ve herkesi süzgeçten geçiririm; öncelikle kafamda bir düşünce varsa ona doğru gider, yoksa da yeni oluşumlar için birikim toplarım. Öğrencilik zamanlarımdaki ilk işlerimi üretirken esinlendiğim sanatçılar bugünün oluşumunda doğal olarak değişim gösterdiler. Şu an düşündüğümde vahşi doğa canlıları dışında esinlendiğim belli bir iş ya da sanatçı yok ama düşünsel olarak ve uygulama tarzı bakımından takdir ettiğim farklı alanlardan çok fazla sanatçı mevcut. Aklıma ilk gelenler arasında Cai Guo-Qiang, Os Gemeos, Blu, Pina Bausch, Florentijn Hofman, Oliver Voss ve David de la Mano yer alıyor.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Daha önceki çalışmalarımda kullanmadığım bir teknik arayışıyla başladı sürecim, ama kâğıt daha önce suluboya ve kuru kalemle kolaj işlerimden alışık olduğum bir malzemeydi. Mürekkebi gerek tek renk uygulaması ile yalın anlatımı desteklemesi, gerekse akışkanlığı ve raslantısallığı ile konuya uygunluğundan dolayı seçtim.

Malzeme ve düşünce bir bütündür. Malzeme seçiminin anlatım için çok önemli olduğunu düşünüyorum. Düşüncenin üzerinde çuval gibi durmaması gerekir. Sırf canım video, enstalasyon vb. yapmak istiyor diye malzeme için konu yaratmam. Çalışmak istediğim malzemede önce kendimi geliştirmek isterim, sonrasında işlemek istediğim konu nasıl etkili olacaksa onu uygularım. Bu düşünce katı gözüксе de bilinçsiz ve özenti işler görmeye tahammülüm olmamasından kaynaklanıyor. Malzeme seçimine işin gidişatına ve ihtiyacına göre karar veriyorum. Bugüne kadar yüzey üzerine uygulamalar yapsam da, teknik çözümlemede anlatımın daha etkili olma olasılığında, kişisel yakınlığımı göz önünde bulundurarak hiçbir malzeme sınırlaması getirmem.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

Bire bir izleyiciyle eylemsel ortam yaratan işler bugüne kadar üretmedim, gelecekte işin ihtiyacı varsa uygulayabilirim. Benim izleyiciden beklentim belki bundan daha fazla; çalışmanın önünde zaman harcıyıp biraz kendilerini zorlamalarını bekliyorum. Yakından bakıldığında detaylar ne kadar önemliyse, bütünsel anlamda da vurgulamak istediğim anlatımın pekişmesi için onlarda oluşan betimlemeyle iş aslında tamamlanmış olur. Genel olarak her çalışmamın benim için detaylı bir teması varsa da karşıdan gelecek düşünceyi etkileyip bozma taraftarı değilim. Ayrıntılarda yeterince, belki fazlasıyla ipucu verdiğimi sergi süresince ve sergiden sonra gelen tepkilerden fark ettim. Doğal olarak farklı algıların süzgecinden geçirilerek farklılık gösterse de bana yansıtılan düşünceler anlatmak istediğim doğrultuydaydı.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz ?

Çağdaş sanatın, iki zıt karakteri olduğunu düşünüyorum. Beni rahatsız eden; bireysel, dediğim dedik, eleştiriye tam kapalı bir zihniyette, samimiyetsiz, kopyacı, özenti, yer edinme kaygısıyla var olmaya çalışan, sömürücü bir

tarafının olduğunu söyleyebilirim. Çok çeşitli gözüken çağdaş sanatın bir süre sonra seri üretim ve bilinçsiz tüketilmesinden belli konu başlıklarının, devamlı renk değiştirilerek üzerinde durulması rahatsızlık veriyor. Sanatın, “her şey mümkün” bakış açısı bir yanda paniğe yol açarken, diğer yandan küçük bir kesim tarafından daha özümsemiş, daha sağlam işler çıkması açısından tabii ki rahatlatıcıdır...

İşlerimi üretirken özgün ve samimi olması benim için önem taşır, araştırma sürecimi olabildiğince teknik çalışmayla beraber götürerek uzatmaya çalışırım. Sergideki işimde bu süreç devam ettiği için bana göre biraz kısa tutulmuş olsa da, ortaya çıkan durum beni rahatsız etmedi, hatta bu şekliyle daha da ileri gidilebileceğini fark ettim.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Çağdaş sanatın negatif dünyasından bakarsak, gelecekte nasıl bir yer edineceğimi bilemem ama özgün ve yeniyi arayışım mutlaka benim için güzel bir deneyim olacaktır. Sanat, toplumsal yaşayışta ses vermek adına, her şeyle alakalı, gözden kaçtığı düşünülen durumları -sadece güzel gelen yansımalarını değil- düşündürücü sadelikte, etkili anlatım biçimleriyle vurgulama ihtiyacı. Sanatın, yeni ve farklı düşüncelerin oluşmasında zemin oluşturan ve bazen netleşmeyen, dile getirilemeyen durumları anlaşılır kılan ortak bir anlatım biçimi olarak zengin bir alan olduğunu düşünüyorum.

Sergide yer alan mürekkep çalışmaları taşıdıkları muğlaklığın yanı sıra aslında bir rastlantısallık da taşıyor. “Ruh kapanı” ismi ile izleyiciyi kendi öykülerini üretmeye davet ediyorsunuz. İlk bakışta masal kahramanı figürlerine benzeyen lekeler dikkat çekse de, daha sonra bunun o kadar da ‘tatlı/sevimli’ bir hikâye olamayacağını anlıyoruz. Sergide seriden küçük bir seçkiye yer verdik ve siz hâlâ üretmeye devam ediyordunuz. Bu seri ne zaman tamamlanmış olacak, yoksa devamlı üzerinde çalıştığınız tamamlanmayacak bir seri mi olacak? Seriyi ismini sergileme kararı sonrasında verdiniz; çalışmalarınıza başlık vermek sizin için nasıl bir anlam ifade ediyor? Bu serinin başlıksız olması hâlâ yapım aşamasında olmasından mı kaynaklanıyordu?

Uygulamaya başlarken tabii ki adlandıramasam da kafamdaki başlık üzerinden çalışmaya devam ediyorum. Netleşme durumunda, ismin yetersiz ya da kısıtlayıcı olmasını istemem. Bazen istemeyerek de olsa çok fazla

şeyi aynı anda vurgulamak istiyorum ki böyle durumlarda daha genel bir isimlendirmeye gitmem gerekiyor. Özellikle sergideki işimde, izleyicinin algısını işin içine dahil etmek istememle isim konusu daha da önemli hale geldi. Sonuç olarak genel bir ifade kullandığımızdan ötürü, işi kötü etkilediğini düşünmüyorum. 'Ruh Kapanı' hâlâ üzerinde çalıştığım bir iş, tabii ki başta isimsiz kalmasında bunun etkisi var. Teknik anlamda aynı, daha farklı konular üzerinden farklı kâğıt boyutlarıyla çalışmaya devam ediyorum ve tamamlamakla ilgili bir zaman endişesi içinde değilim.

İlgen Arzık
Ruh Kapanı, Soul Trap, 2011
Kâğıt üzerine mürekkep, Ink on paper
24x34 cm

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

My work at the exhibition was about issues on the possible and the impossible, a subject that I usually contemplate on, elaborated on through dual meanings. I managed to resolve this hand in hand with technique. To trace my steps back to the beginning, “The Rhino with Gun” was my first figure. In concerns about nature my top of the list for exterminations is the animal massacres; and my images of animals with weapons are generally of creatures that are hunted down. I started gradually adding frames from social life to these. My aim is to initiate a process of questioning reality in the viewer through peculiar images. Afterwards it is an undeniable different stance in the same dimension and on the same plane. In another way of putting, they have acquired a soul.

When the thinking process starts to emerge and I start considering every possible angle all of these structures are included. I see a part of everything, (even though I don’t disregard it) I cannot say that how the viewer pictures a single image that I depicted is more important than my own personal depiction. If we were to call them personal just because of this, I wouldn’t mind stating that the subjectivity in the overall perception of the works remains in the background. My aim was to convey the main idea not by a single image, but through a series of consolidated images.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

I generally scan everything and everyone; if I have an idea in my mind I go for it, if I don’t then I accumulate stuff for new formations. The artists that I was inspired by while I was producing work as a student have naturally changed in today’s configuration. When I think about it, there is no particular work or artist that I am inspired by other than the creatures in wildlife, but of course there are a number of artists from different fields whose ideas and practice I appreciate. Among the ones that come to mind are Cai Guo-Qiang, Os Gemeos, Blu, Pina Bausch, Florentijn Hofman, Oliver Voss and David de la Mano.

**İLGEN
ARZIK**
Achievement
Award

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

The process started with a quest for a new technique that I have not used before, but paper was a material that I was accustomed to from earlier collage works with watercolour and colour pencils. I chose ink both because it maintained a simple expression with the use of a single colour and because it was appropriate for the subject due to its fluidity and openness to chance.

Material and idea are complementary. I find the choice of materials indispensable in expressing an idea. The material should not hang over the idea like a piece of rag. I cannot create a subject just because I want to make a video, an installation etc. First I would like to master the material that I am going to use, then execute the work in a way that would best increase the effect of the subject. This view might seem a little strict but I have no tolerance for aimless and pretentious works. I choose my materials according to the course of events and the requirements of the work. Although I have been mostly working with applications on surfaces, I would not hesitate to use or draw a limit according to personal choice in terms of materials if from a technical perspective I think that the expression of the subject would benefit from it.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to your artwork in the exhibition?

I have not produced work that engages actively with the spectator till today, but I could in the future if the work necessitates. My expectation from the viewer is greater than that; I expect them to spend some time in front of the work and to push themselves a little. As much as the details are important in close inspection, the overall meaning of the work that I would like to convey is only completed with the picture that is created in the viewer. Although I have a detailed theme of every work that I have made, I don't agree with interfering with the idea of the viewer. From the reactions that I received during and after the exhibition I have realised that I have provided enough clues in the details. Naturally, there were variations due to different frameworks of perception but the comments that reached me were in line with what I had in mind.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

I think contemporary art has two opposing characters. I could say that it has a disturbing, egotistic, single-minded attitude, it turns a deaf ear to criticism, it is insincere, copyist, pretentious, acting with a focus on getting ahead, and it is exploitative. Finding out that contemporary art that seems to be so diverse is mass produced and recklessly consumed, and that it is always the same issues that are brought to the table under a different guise is disturbing. While the “anything goes” perspective in art is alarming, the fact that it also leads to more carefully considered and sturdy works by a small group of people is comforting.

I take care that my works are original and sincere, and I try to extend my research period alongside the technical works. In the case of my work at the exhibition this process was cut a little bit short according to my standards as I was still continuing to produce work, however I was not uneasy about the result, on the contrary I realised that the work could be pursued further in this way.

You are an artist at the beginning of her career. Where do you envisage yourself in the world of contemporary art in the future, in terms of position and approach?

If we look at it from the negative world of contemporary art, I wouldn't be able to know where I would be getting at, but my quest for the original and the new would certainly be a pleasant experience for me. Art is a voice in social life, related to everything, not just about the charming reflections of situations left in the dark, simple enough to make you reflect upon; it is a need to pinpoint through effective means of expression. I think that art is a rich field of a common form of expression that acts as a base for new and different ideas to grow, which clarifies vague and unutterable situations.

The works with ink in the exhibition have a randomness as well as ambiguity. You are inviting the viewers to produce their own stories with your title “Soul Trap”. Although it is splashes that look like fairy tale heroes that meet the eye, later on we realise that it is not going to be such a “sweet/cute”

story. We presented a small selection of the series in the exhibition, and you were still producing more. When is this series going to be completed, or is it going to be an ongoing series that you work on which would never be completed? You have given the title of the work after it was selected to be exhibited, what significance does giving a title to your works have for you? Was the reason behind this series not having a title due it being still in the process of production?

When I start working on the piece I also start working on the title in my mind. I wouldn't want a title to be inadequate or limiting if it was clarified. Sometimes I inadvertently want to point at too many things at a time, and at times like these I end up having to use a more generic title. In my work at the exhibition the issue of the title became much more important when I wanted to incorporate the perception of the viewer into the work. I don't think that the work was affected in a bad way because of the use of a generic title. 'Soul Trap' is a piece that I am still working on; of course this is one of the reasons why it didn't have a title in the beginning. I use the same technique, and continue working on different sizes of paper depending on the subject and I am not worried about time when it comes to completing the series.

MEHMET ALİ BORAN

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

Bu anlamda kendime kesin bir tanımlama getirmem ne denli doğru olur, bilmiyorum. Toplumsal yaşamın içinde sürekli yenilenen kavramlarla beraber, kültürel dokuların yenileniyor veya değişiyor olması, beraberinde üreticinin sorunsallarını da farklılaştıracaktır. Bugün sosyo-ekonomik, kültürel, politik vs.; yarın başka bir şey ama ne? Bunu ben de bilmiyorum...

Yapıtlarımda, sorunuzda bana yönelttiğiniz kavramların tümünü (kişisel deneyimler, kültürel doku, sosyo-ekonomik ve politik yapı) birbirini destekleyen, dürten ve besleyen etkenler olarak görüyorum. Kişisel deneyimlerim, kültürel ve politik yapı, yaşadığım coğrafya ile şekilleniyor.

30. Günümüz Sanatçıları Sergisi'ne iki farklı fotoğraf çalışması ile katıldım, bunlardan biri "Sıradan Bir Gün" adındaki, bir sokakta kalabalık bir yığın insanın uygun adımda karşılıklı yürüdükleri çalışma, diğeri ise "Devre Arası" adında, köşeye sıkışmış bulunan kalabalıklar.

"Sıradan Bir Gün" adlı çalışmam üçleme olarak isimlendirmedğim fakat birbirinin devamı niteliğindeki bir serinin; bir video ve iki fotoğraftan oluşan üçlemenin sonuncusu. "Sıradan Bir Gün" iktidarın hizaya getirdiği veya sözüm ona toplumsal bir düzen oluşturma adına, bir dönem işkenceden geçirdiği, insanlık dışı uygulamaların yapıldığı ve işkence yöntemlerinin hangi biçimde somutlaştığını ortaya koymak için yaptığım bir çalışmadır. Serinin ilk versiyonu "Hazır Ol Durumları" adında (aynı zamanda ilk isim), bir kahvehanede dışarıdan bir sesle irkilip masaların üstünde, kendilerine en uygun yeri kapıp hazır ola geçen bir yığın insanın 2 dakika 18 saniyelik bir video anlatısı. Üçlemenin diğer bir çalışması "Aç Bacaklarını" adında, üst aramasını normalleştiren bir anlatısı olan fotoğraf çalışmasıdır. "Sıradan Bir Gün" adındaki işimde; hazır ol, teslim ol ve uygun adımda yürü gibi faşizan bir takım komutları gündelik hayatın normal bir seyriymiş gibi ince bir ironi içinde insanlara tebessüm ettirerek ortaya koydum.

"Devre Arası" adındaki çalışmam; dış mekânda iki binanın arasında kalan dar bir koridorun sonunda, bir yığın insanın köşeye sıkıştırılmasından bir kesit, bu bir tehlike anının göstergesidir.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

İlham aldığım bir iş; bu bana çok bohem bir tavır gibi geliyor. Falanca yapıt beni çok derinden etkiliyor ya da o müzik olmadan asla olmaz gibi tavırların miladının dolduğuna inanıyorum.

Bundan ziyade, bir dönemin algısına sanatçı olarak damgasını vurmuş, yeni bir algı yaratabilmiş ve sanata yön vermiş sanatçıları daha fazla önemsiyorum. Bunun en güzel örneği Halil Altındere’dir, sanatsal algısı ve tavrıyla 90’lı yılların ikinci yarısından bu yana sanata kazandırdığı ivme beni her zaman çekmiştir.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Ele aldığım simge ve sembolleri en çarpıcı biçimde nasıl ortaya koyacağımı, izleyici ile nasıl buluşturacağımı simge ve sembolleri düşünerek kurguladıktan sonra her sanatçının yaptığı gibi bir medyuma karar veriyorum ve çekiyorum.

Bazen medyum düşündüğünüz veya kurguladığınız projeye ters düşebiliyor, işi yeniden kurgulamak zorunda kalabiliyorsunuz, ben de yeniden çekimler alıyorum. Ortaya koyduğum sorunu en ‘güzel’ şekliyle değil, en ‘iyi’ şekilde ifade edecek medyuma karar veriyorum. Bu yerleştirme olabilir ya da başka bir şey. Dediğim gibi ele aldığım konuyu en iyi biçimde nasıl ortaya koyabiliyorsam tercihim o yönde kullanıyorum. Tercihimde çok soyut olmamaya özellikle özen gösteriyorum, temaşa eden kişinin anlatımı rahatlıkla okuyabilmesini ön planda tutuyorum.

Sergide yer alan “Devre Arası” adındaki çalışmam üzerine konuşacak olursam, bu çalışmamı fotoğraf değil de video kurgu olarak kurgularsak; ortaya çıkacak olan anlatım kendi içinde çok yönlüleşecekti. Örneklersek; önce boş bir koridor, daha sonra teker teker veya beraber koridorun en son köşesine sıkışmaya çalışan insanlar ve belki de sıkışmışlığı hissettirmek için insanlardan çıkan farklı farklı sesler. Bu fotoğrafta (Devre Arası) yakaladığım tekli anlatımı fazlalaştıracak ve bir karede ortaya konan anlatımı izleyiciyi yoran bir hale getirecektir. Bu noktada tekli anlatımları tercih ediyorum.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz ?

Toplumsal yaşamın bir parçası olmaya başlayan bir sanat algısını sıcağı sıcağına yaşıyoruz; bunda iletişim araçlarının yaygınlığı büyük bir rol oynuyor. Televizyon ve internet gibi iletişim araçlarının yaygınlığı sanat yapıtına erişimi kolaylaştırmış ve neredeyse sanatı üzerimizde taşır bir vaziyete getirmiştir.

Dünyanın öbür yakasında gerçekleşen bir sergi ve orada gösterilen yapıtları görmek için sergi mekânına gitmeye gerek kalmadan bu yapıtlara ulaşabiliyoruz. Bu durum çağdaş sanatın kendisine oluşturduğu meşru bir zemin. Bu durum çağdaş sanat dinamiklerinin artmasına, yaygınlaşmasına ve kaçınılmaz olan değişimine (olumlu yada olumsuz) önyak olmaktadır.

Bu anlamda çağdaş sanatı problemimi anlatmak için en iyi mecra olarak görüyorum. Sanatla neden uğraşıyorum. Bu benim için halen büyük bir muamma, bu soru ile her karşılaştığımda afallayıp kalmışımdır. Akademi'ye başladığım ilk dönemlerden beri bu soru zaman içinde kendini yenileyen bir cevap ile her dönem karşıma çıkmıştır ve her dönem kendime farklı cevaplar vermişimdir. İçsel bir problem olarak ele alırsam sanat ve üretim için şunları söyleyebilirim: Dert edinme, görmezlikten gelememe, bir problemi çözüme ulaştırma çabası ve tüm bunları açığa çıkarma isteği.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Ge-le-cek çok uzun bir zaman dilimi. Konumum üzerine hiç düşünmedim, diyebilirim. Yukarıdaki sorularınıza verdiğim yanıtlarda sanatın her dönem kendini yenilediğine ve yeni şekiller aldığına değindim; bu değişim realitesi muhtemelen yeni bakışlar, yeni tavırlar ve yeni yaklaşımları beraberinde getirecektir.

“Sıradan Bir Gün” ve “Devre Arası” kamusal alandaki yaşamın bir ön izlemesi. Biri toplumsal hayatta hissedilen militarizm baskısından bahsederken, diğeri sosyo-ekonomik ve politik sıkışmışlık hissine vurgu yapıyor. İşlerinizde genelde yaşadığınız coğrafyadaki toplumsal ve sosyal yaşamı ve politik dengeleri mi ele alıyorsunuz? Bu fotoğrafları Mardin’de hiç sergilediniz mi? Nasıl tepkiler aldınız? Oldukça eleştirel yapıtlar

üretiyorsunuz, bu yüzden yakın çevrenizden ya da herhangi bir resmi kurumdan eleştiri aldınız mı?

Hayır, Mardin’de herhangi bir sergide yer almadım; bu Mardin’de sergi yapılmadığından ya da yapılan sergilere davet edilmediğimden değil, aksine Mardin son birkaç yıldır türlü türlü sergilere ev sahipliği yapıyor ve bunlardan birisi de Mardin’i sanatçı bombardımanına tutan, Mardin’e ‘sanat’ı getireceğiz gibi kocaman ve yersiz vaatlerde bulunan ‘MARDİN BİENALİ’. Bu vaatlerini daha Mardin’e gelmeden basın bültenlerinde dile getirirken tarih Haziran 2010’u gösteriyordu. Oysa o tarihten üç yıl önce Kızıltepe’de (Mardin’in ilçesi, benim de halen yaşadığım ilçe) bölgeden ve bölge dışından (Kızıltepe, Diyarbakır, Hatay) sanatçıların yer aldığı, Ali Akay’ın da konuşmacı olarak katıldığı ‘Sen N Sanıyorsun ?’ adındaki sergi, eski bir hamamı mekân seçerek 2007’de gerçekleştirilmişti.

Mardin’de bir sergiye katılmadığımdan ötürü nasıl tepkiler alacağımı bilemiyorum fakat kesin bir kanaatimdir ki, İstanbul’da (merkezde) nasıl tepkiler alıyorsam, Mardin’de de aynı tepki söz konusu olacaktır. İstanbul’daki bir sergide işinizi gören sanatçı, küratör ve eleştirmen sayısının fazlalığı, kuvvetle muhtemel, ortaya çıkacaktır. Bu da dolaşım kaygısındaki bir sanatçının karşılaşmak istediği bir şeydir.

Mehmet Ali Boran
Sıradan Bir Gün, An Ordinary Day, 2009
Fotoğraf, Photography

Mehmet Ali Boran
Devre Arası, Half Time, 2010
Fotoğraf, Photography

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

I don't know how truthful it would be to try to come up with an accurate definition for myself in that sense. The concepts that are constantly transforming alongside social life together with cultural patterns would also change the problematics of the producer. Today it is socio-economic, cultural, political etc; tomorrow something else, but what? I don't know that either...

In my work, I consider all of the concepts that you include in your question (personal experiences, cultural environment, socio-economical and political structure) as factors that support, trigger and feed one another. My personal experiences are shaped by the cultural and political structure and the geography that I live in.

I participated in the 30th Contemporary Artists Exhibition with two different photographs. One of these is "An Ordinary Day" showing a crowd of people walking in an order like a parade on the street, and the other one is "Half Time" showing a crowd squeezed into a corner.

"An Ordinary Day" is part of a series consisting of three works that follow one another, which I don't define as a triptych; it is the last piece of these three consisting of a video and two photographs. It is a work that illustrates how, on an ordinary day, the ruling power, the authority corrects or brings a so called social order, and portrays the methods in which this happens; once through torture and inhumane practices. The first version of the series was a 2 minute18 seconds long video narrative called "Attention Situations", (which was my first work) showing a number of people in a coffee house who are alarmed by a voice from the outside and in distress find the most appropriate place and stand at attention. Another piece of the triptych is called "Spread Your Legs", a photograph that normalises the body search process. In "An Ordinary Day", I portrayed fascistic commands like 'stand at attention', 'surrender' and 'march' in an ironic fashion as if they were part of the normal course of events in a day, and made people smile.

The work titled "Half Time" shows a partial view of a bunch of people squeezed

MEHMET ALİ BORAN

in the corner at the end of an outdoor corridor created by two buildings; it is an implication of a moment of danger.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

A work to be inspired from; that sounds like a very Bohemian attitude. I find attitudes like ‘I am deeply affected by such and such a work’ or ‘I can’t do without music’ obsolete.

I rather consider artists who have made their mark on the perception of an era, who have managed to create a new mode of perception and steered art in a certain way to be much more significant. The best example of this would be Halil Altındere; his artistic perception and attitudes that have pushed the art scene since the second half of the 90s have always affected me.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

After considering how to present the signs and symbols I am dealing with, and structuring a way to introduce them to the viewer, just like any other artist, I decide on a medium and shoot.

Sometimes the medium could work counter to the project, to what you had in mind, at those kinds of situations you end up having to render the project over again, and I go back to the drawing board and make new shots. I decide on a medium that would not express the issue in the most ‘beautiful’ way but in the ‘best’ way possible. This could be an installation or any other thing. As I said, I base my decisions on how to best present the issue of my choice. I take extra care not to be overly abstract in my choice, I grant the ease of reading for the viewer/perceiver top priority.

If I were to take the “Half Time” that was in the exhibition as an example I could say; if the work was produced as a video rather than a photograph, the narrative would have become multi-directional. For instance, imagine an empty corridor initially, later on people accumulating one by one, or perhaps all together, squeezing into the corner of the corridor, and maybe some

noises coming from the people to highlight the state of being squeezed. This would multiply the effect of the single narrative of the photograph and become an expression that is tiring for the viewer. At that point I prefer a single expression.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

We are experiencing the emergence of a perception of art that is becoming a part of social life, in which the spreading out of the means of communication had a huge role to play. The spreading of the means of communication like television and the internet has improved the accessibility of art and brought us to the brink of carrying art in our pockets.

We don’t have to travel all the way to the other side of the world to be able to view an exhibition and we don’t have to be at the exhibition space to see the works. This state of affairs is a legitimate ground that contemporary art has provided itself with. This condition has led to an increase in the dynamics of contemporary art, to its spreading out and its unavoidable transformation (be it in a positive or a negative way).

In that way, I perceive contemporary art as the best medium for expressing my concerns. The question of why I work in art remains a mystery for me, every time I face that question I am gobsmacked. Since the first years of my time at the Academy this question has been confronting me, every time with a new answer as its counterpart, and I have been responding to it in a different way every time ever since. I could say the following for art and production if I consider it as a personal issue: Problematizing, an inability to ignore, the desire to provide a problem with a solution and the wish to put it all out in the open.

You are an artist at the beginning of his career. Where do you envisage yourself in terms of position and approach, in the world of contemporary art in the future?

Fu-ture is a very long time. It would not be wrong to say that I have never considered my position. In my answers to your questions earlier I have commented on art renewing itself and assuming new forms at every age; this

reality of change would probably bring about new perspectives, new attitudes and new approaches.

Both “An Ordinary Day” and “Half Time” are previews of public life. While one of them is a remark on the oppression of militarism in social life, the other emphasizes the feeling of socio-economic and political deadlock. Are you generally dealing with the social life and the political equilibriums in the geography that you live in? Have you ever exhibited these photographs in Mardin? What sort of reactions did you get? You are producing works that are highly critical, were you ever criticised by your immediate surrounding or by an official institution due to that?

No I did not participate in any exhibition in Mardin; this is not because there are no exhibitions being organised in Mardin, neither is it because I was not invited to any, on the contrary there are numerous exhibitions that are being organised in Mardin lately, and one of these was the ‘MARDIN BIENNIAL’ that had grand and preposterous promises of bringing ‘art’ to Mardin which ended in a bombardment of the city by artists. When they were making these statements in news bulletins before actually coming to Mardin, it was June 2010. However, three years earlier (in 2007) in Kızıltepe (a district of Mardin, the district that I live in) an exhibition called ‘Sen N Saniyorsun?’ (What Did You Think?) was realised with the participation of artists from around the region (Kızıltepe, Diyarbakır, Hatay) and the guest speaker Ali Akay, at an old Turkish bath that was transformed into an exhibition space.

I don’t know what kind of reactions I would get, as I haven’t been in an exhibition in Mardin, but I am almost sure that the reactions would be the same in Mardin as they would be in Istanbul (the centre). Of course, the number of artists, curators and critics that would view a work in an exhibition in Istanbul would be higher. And this is something that an artist aiming to be in circulation would favour.

ALİ BOZAN

Başarı Ödülü

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

‘Üçüncü Göz’de çıkış noktam kişisel deneyimim oldu. Öğrenciler üzerindeki baskıyı ve kontrol mekanizmalarını vurgulamak için öğrencinin okulda geçirdiği bir günü ele aldım. Kontrol mekanizmalarını ve gücü elinde tutanlar gözetlendiğimizi bilmemizi isterler. Bu yöntemle toplum fertlerini, korkutmaya ve sinikleştirmeye çalışıyorlar. Hayatımızın her yönü gözetleme aygıtlarının kontrolü altında. Öyle ki, telefon konuşması sırasında sarf edilen kodlanmış bir kelime nedeniyle, kişi otomatik olarak dinlemeye alınabiliyor. Bu gözetlemelerin toplum üzerinde bir takım arazlar yaratması kaçınılmazdır. ‘Üçüncü Göz’de baskının ve kontrolün yarattığı etkinin psikolojik ve sosyolojik olarak incelenmesi gerektiğini vurgulamak istedim. Gözetlemenin veri çeşitlemeleri; fotoğraf görüntüleri, isim, soyadı, kimlik numarası, DNA kodları, parmak izleri, iris kayıtları ve MOBESE'ler gibi farklı formatlarda olabiliyor. Yapılan bir araştırmanın sonuçlarına göre, kentin bir sokağında gözetleme kameralarının (MOBESE) bulunması, o sokakta suç işlemeyi azaltmış ama kent genelinde suç işleme oranını azaltmamıştır. Buradan çıkan sonuç gözetlemelerin yıldırıcı olmadığıdır. Gözetlendiğini ve dolayısıyla kendilerine potansiyel suçlu olarak bakıldığını her daim bilen insanların davranış normlarının etkilenmemesi düşünülebilir mi? Bir zamanlar özgürleşmenin aracı olan teknolojik akılcılık, artık baskıcı bir yapıya dönüşmüştür.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

Bülent Erkmén ve Haluk Tuncay’ın hem kişisel deneyimleri, hem de sıra dışı yaratıcı çalışmaları benim için etkin olmuştur.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Malzeme seçimi benim için ikinci planda kalıyor. Öncelikle toplumsal sorunun içeriğine dikkat ederek konuya ilişkin temayı en iyi şekilde nerede, nasıl ifade ederim ve daha sonra hangi araçlarla en iyi şekilde konuyu yorumlarım diye araştırıyorum. Mekânı konuya göre seçiyorum, çünkü toplumsal sorunlar

Ali Bozan
Üçüncü Göz, Third Eye, 2009
Video, 2'18"

toplumun yaşadığı mekânda geçer.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

Gözetleme kamerası, güvenlik için oluşturulmuş bir sistemdir. Üniversitede kullanımı amacından saparak öğrenci üzerinde psikolojik bir etki yaratmaktır. Üniversitelerde araştırmanın teşvik edilmesi gerekirken, aksine öğrenciler sürekli olarak bu gibi kısıtlamalara maruz bırakılıyor. 'Üçüncü Göz'de izleyicinin sürekli bir izlenme konumunda olduğunun farkında olması gerektiği vurgulanmaktadır. İzleyicinin yaratıcı ve keskin, yani bakan değil, gören bir seyirci olması gerekir. Çünkü izleyici olmak gözlem yapmaya, karşılaştırmaya, gördüğü şeyler ile bildiği şeyler arasında bir ilişki kurmaya, yorumlamaya yöneliktir.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz?

Teknolojinin küresel dünyayı şekillendirdiği bir dönemde, günümüz gerçeği üzerine üretilen sanat eserlerinin bu teknolojilerden ve onların hayata kattıklarından bağımsız olması elbette beklenemez. Günümüz sanatında önemli konuların başında, bir şeyin sanat sayılıp sayılmamasının ölçütlerinin neler olduğu meselesi gelmektedir. 20. yüzyılın başına kadar bir şeyin sanat yapıtı olabilmesi için o şeyin plastik sanatların bir dizi estetik değerinin ve malzemenin etrafında biricik bir şey olarak, bir sanatçı tarafından üretilmesi gerektiği varsayıldı. Oysa günümüz çağdaş sanatına baktığımızda, sanatçıların her türlü nesneyi veya nesne olmaksızın konuyu, sanat eseri statüsüne yükseltme konusunda hiçbir zorluk çekmediğini görüyoruz. Bazen bir sanat mekânındaki sanatçının işleri ile mekâna ait olan nesneleri birbirine karıştırmak o kadar mümkündür ki, bu tür anlamsız durumlarda izleyiciler, aptal muamelesi görmemek için eserler üzerine yorum yapmaktan bile kaçınırlar. Bu tür durumlarda eseri tanıtan metinler asılır. Burada, sıradan nesneler ile sanatsal nesnelere ilişkin anlam katmanı inşa edilmeye başlanır.

Günümüz çağdaş sanatında, bugünkü dünyanın argümanları farklı disiplinlerden beslenerek ve farklı malzeme, teknik ve yorum biçimleri kullanılarak ifade edilmektedir. Ben de içinde bulunduğumuz yüzyılın olanaklarından yararlanarak dijital sanat alanında kendi çalışmalarımı üretmekteyim.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Gelecekte çağdaş sanat dünyasında, kendimi iyi bir konumda görmemin yaptığım/yapacağım çalışmalarla mümkün olacağına inanıyorum.

"Üçüncü Göz" hayatımızın bir parçası haline gelen güvenlik (surveillance) kameraları ile ilgili, dolayısıyla toplumun kontrol mekanizmalarının bir deşifresi. Videoda gördüğümüz, bir öğrencinin üniversitede geçirdiği sıradan bir gününün güvenlik kameralarına yansıyan koreografisi. Burada kamera aynı zamanda otoriteyi ve kontrolü temsil ediyor. Öğrencilerin üzerinde kurulan baskı ve kontrol mekanizmasını, otoritenin kullandığı yöntemi kullanarak vurgulamışsınız. İlk olarak, bu video üretimi sürecinde ve de sonrasında üniversiteden kaynaklı herhangi bir problem yaşayıp yaşamadığınızı öğrenmek istiyoruz. Bu, öğrenci iken ürettiğiniz bir video ve bu sebeple de, üniversitedeki durumu ortaya koyuyor; bu konuda çalışmaya devam ederek toplumdaki diğer kontrol mekanizmalarını da vurgulamayı/açımlamayı düşünüyor musunuz?

Herhangi bir kısıtlamayla karşılaşmadım; aksine, birkaç öğrenci arkadaşımdan destek ve yardım aldım. Projenin konusu ilgilerini çektiği için destek oldular. Benim için bu proje bir başlangıç niteliğinde. Şu anda çok farklı konular üzerinde çalışmaktayım. Özellikle araçların yaya geçidine park edilmesi, metro istasyonlarının giriş çıkış yoğunluğu, doğu insanının sürekli batıya göç etmesi, özürülülerin sorunları gibi konuları irdelemekteyim.

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

My starting point for the 'Third Eye' was my personal experience. I focused on a day that a student spends at school to point out the oppression and the control mechanisms acting on students. Those in charge of control mechanisms and the ones in power want us to be aware that we are being watched. In this way they are aiming to scare and pacify the individuals in society. Every aspect of our lives is under the control of surveillance. Such that, due to the use of an encoded word in a telephone conversation your telephone might be tapped automatically. It is inevitable that such incidents of surveillance would cause certain symptoms of disturbance in society. In the 'Third Eye' I wanted to stress that the effects of oppression and control should be psychologically and socially examined. The data variations of surveillance could be in the form of photographs, name, surname, identity number, DNA codes, finger prints, iris scans or security camera images. According to a research, the presence of security surveillance cameras on one street of a city has resulted in a decrease in crime on that street while having no overall effect on the crime rates in the city in general. The point here is that surveillance is not deterrent. Is it possible to expect people to be aware of being watched and therefore realizing that they are considered as potential criminals and not to be affected by it in terms of their behavioural norms? Technological rationality, which was once a tool for liberation, has become a structure of oppression.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

Both personal experiences and out-of-the-ordinary creative works of Bülent Erkmén and Haluk Tuncay have been highly influential for me.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

The choice of materials is secondary for me. I initially focus on the content

**ALİ
BOZAN**
Achievement
Award

of the social issue, examining how to best express the theme of the subject matter and where to do this, and only later on start exploring the tools with which I would best interpret the subject. I choose the space according to the subject matter because social problems take place in the space where society lives.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to your artwork in the exhibition?

Surveillance cameras make up a system that is set up for security. They steer away from their original purpose when used in a university, having psychological effects on students. While it is actually research and exploration that has to be encouraged in universities, students are increasingly discouraged due to such limitations. In the 'Third Eye' the viewer should be persistently aware of being in a position of observing. The viewer should be sharp and creative, who does not merely stare but sees. Because being a viewer is about observing, comparing, making connections between what is being seen and all the other things that one knows, it is about interpreting.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

In an age when technology shapes the global world, it is impossible for the artworks produced about the reality of the day to be independent of these technologies and what they provide in life. One of the most important issues in the art of our day is the subject of the criteria that constitutes what is art and what is not. Until the beginning of the 20th century it was considered that for something to be an artwork it was necessary for it to be in accordance with a set of aesthetical criteria and materials, and produced by an artist. However, in the contemporary art of our day, artists have no trouble assigning the status of artwork to all kinds of objects and even subjects without necessarily having an object. Sometimes it is not easy to distinguish the artworks of an artist in a space of art from the objects that just belong to the space, so much that, at such awkward circumstances the viewers refrain from commenting on the works so as not to look ignorant. In such instances information labels about the work are hung. And as such, the construction of a layer of signification about ordinary objects and objects of art materializes.

The arguments of the day are expressed through different materials, techniques and forms of interpretation in the contemporary art of today, influenced by various different disciplines. And I am producing works in the field of digital art by utilising the resources of this century.

You are an artist at the beginning of his career. Where do you envisage yourself in the world of contemporary art in the future, in terms of position and approach?

I believe that gaining a good position for myself in the world of contemporary art in future will be due to the work that I am and will be doing.

“Third Eye” is about surveillance cameras that have become part of our daily lives; therefore it is deciphering the control mechanisms in society. What we see in the video is the choreography of an ordinary day of a student at a university through surveillance cameras. Here the camera represents authority and control. You are revealing the oppression and the control exerted over the students through utilising the same method that is used by the authority. First of all we would like to know if you had any problems caused by the university while making this video and afterwards. This is a video that you made while studying and therefore it presents the circumstances in a university, so the question is, are you planning to continue working on this subject elucidating/revealing other control mechanisms in society?

I did not come across any limitations; on the contrary I had support and a helping hand from a few fellow students. They helped me because the subject matter was interesting for them too. This project marks a beginning for me. At the moment I am working on various different subjects. I am concentrating on issues like vehicles parked on pedestrian crossings, the levels of concentration at the entrance and exits of underground stations, the migration of the people from the east to the west and the problems of the disabled.

BARAN ÇAĞINLI

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

Çalışmalarımın çıkış noktası ağırlıklı olarak kişisel deneyimlerim oluyor. Bu deneyimlerimle özellikle sosyo-ekonomik ve politik yapıyı birlikte kullanmaya çalışıyorum. 'Sır'da bu açıkça görülebilir. 'Sır'ın çıkış noktası bulunduğumuz bu coğrafyanın hâlâ değişmeyen politik ve kültürel yapısıdır. Resmi belgeleri sansürleyerek kullanmam, bu politik yapıya bir göndermedir. Belgelerin Osmanlıca olması ise izleyiciye bu kültürel dokudaki 'manevi sırları' tekrar hatırlatıyor.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

Bir dönem Sarkis'in bellek kavramı beni ciddi anlamda etkilemişti. Bu aralar Guillermo Vargas benim için bir dönüm noktası. Üzerinde çalıştığım yeni projelerimde Vargas'ın çok büyük etkisi var.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Kullandığım malzemeler özellikle aradığım şeyler olmuyor. Tesadüfen elime geçen malzemeleri, daha doğrusu objeleri kullanıyorum. Dikkat ettiğim tek şey bu objelerin gerçekten "bazı şeyleri" yaşamış olmasıdır. Çalışmalarımı bu objeler elime geçtikten sonra kurguluyorum. Bu şekilde olunca objeler beni yönlendiriyor. 'Sır'da da böyle oldu, sadece o belgeleri okuyup o 'sır'ı öğrenmem gerekiyordu.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

Kullandığım bu eski objeleri izleyiciye özellikle göstermek istiyorum. Çünkü bunları izleyici zaten tanıyor. Ben onlara sadece bir başlangıç gösteriyorum, onlar bunun üzerinden kendi hikâyelerini yazıyorlar. 'Sır'ın sadece dokümantasyonu merak edildi, bunun bir geri dönüşü olmadı ve olmaması gerektiğine de inanıyorum. Çünkü o sansürün altındaki hikâyeyi sadece ben biliyorum, bu yüzden benim bir hikâyem yok. Ben oradaki hikâyeye/sırda dahil oluyorum. İzleyici ise alamadığı cevaplara karşılık yürüttüğü

tahminlerle kendi hikâyelerini oluşturuyor. Görmediklerine inanıyorlar ve geri dönmelerine gerek kalmıyor.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz?

Sanat eseri olan bir şey kalmadı, olmayan bir şey de kalmadı. Aslında oldukça şaşırtıcı bir noktaya gelindi, çünkü daha 100 yıl öncesine kadar sanatçılar önündekini görmeye çalışırken, bu 100 yıl içerisinde dönüşerek önündeki değil de ‘her yerdekini’ görmek haline geldi. Bununla klasik vb. anlamdaki sanatı kastetmiyorum. Sanatçı herkesin içine bakmaya başladı ve gördükleri karşısında başı döndü. Çeşitlilik arttıkça hız ve üretim de arttı. Şimdi ise sanatçıya bakan birileri var: koleksiyonerler. Sanatçı öyle bir durumda ki artık sınırını çizemiyor. Çünkü koleksiyonerler devreye girdi ve üretilen eserin değeri bulunduğu koleksiyona göre belirleniyor. Eser değerlendirildikçe sanatçının konumu da değişiyor. Tüm bunları kontrol edenler koleksiyonerler.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Yaptığım işler şimdilik çok sade ve ileride yapacaklarıma göre çok masumlar. Şimdi yaptıklarımla belki bir yerlere gelebilirim ama bunları bitirip uzun zamandır üzerinde çalıştığım bazı projelere başlayacağım. İşte bunları yaptığım zaman, şimdiki yaptıklarımla gelebileceğim noktayı riske atmış olacağım. Çünkü bunu Guillermo Vargas yaptı. Belki bu size bir fikir verebilir.

“Sır” isimli işinizde ‘bilinemez’ bir öykü kurguluyorsunuz. İzleyiciye sunulan bazı kısımları sansürlenmiş dokümanlar, vesikalık fotoğraflar ve eski, durmuş bir saat. Bilginin ve tarihin kurgulanabilirliği ve muğlaklığı ile oynuyorsunuz. İzleyiciye her gün sansüre maruz kaldığını hatırlatırken, aynı zamanda, hikâyeye ortak olarak kendi öykülerini kurgulamaları için bir davette bulunuyorsunuz. İzleyicilerden nasıl tepkiler aldınız? Bu belgeler hakkında bize bilgi verebilir misiniz? Nereden buldunuz? Belgelerde yer alan kişiler kimler? Dokümanlar Osmanlıca olduğu için görünen (açıkta kalan) kelimeleri de birçok kişi anlamadı. Neden bu çalışmayı Türkçe dokümanlar ile yapmayı tercih etmediniz? Sizin için tarihsel referansları mı önemliydi?

Bu belgeleri şans eseri buldum. Aslında bunlar gibi bir klasör belge elime geçti. ‘Sır’da kullandığım bu üç belge, klasörde ayrı bir yerdeydi. Resmi ama çok değerli belgeler değiller. Sahipleri de toplumun farklı kesimlerinden insanlar. Birbirlerinden çok farklı hayatlar ama üçünün de yaşadığı ortak bir olay var. Bu belgeleri de değerli yapan bu inanılmaz bağlantı.

Belgelerde sansürlenmemiş kısımlar var. Evet, bunları da kimse okuyamıyor. Belki 100 izleyiciden sadece biri okuyabilecekti ve bu okuyan kişi de sırrı öğrenmeden kısmen hikâyeye dahil olacaktı. Türkçe dokümanlar kullanmamamın sebebi, dediğim gibi, şimdiki politik yapıyla geçmişte olan yapının aynılığını göstermek isteyişimdi. Geçmişten bu yana bize lanse edilen bazı olayların aslında bir sansür oluşu ve gerçeğin herkesin kafasında farklı oluşması...

Baran Çağınlı
Sır, Secret, 2011
Yerleştirme, Installation

BARAN ÇAĞINLI

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

It is predominantly personal experiences that make starting point for my works. I try to make use of the socio-economical and political structure alongside these experiences. This is clearly visible in 'Secret'. The point of departure for 'Secret' is the unchanging political and cultural structure of this geography. Using official documents by censoring them is an allusion to this political structure. The fact that the documents are in Ottoman language reminds the viewer of the 'incorporeal secrets' in this cultural fabric.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

There was a time when I was seriously affected by the concept of memory in Sarkis's work. Nowadays Guillermo Vargas marks a turning point for me. Vargas is a serious influence in the new projects that I am working on.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

I don't particularly search for the materials that I use. I use materials, or rather objects that I haphazardly stumble upon. The only thing that I care about is that these objects have really lived "certain things". I construct my works after I come into possession of these objects. In that way the objects guide me. This was the same in 'Secret', I just had to read those documents and get to know that 'secret'.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to your artwork in the exhibition?

I specifically want to show these old objects to the viewers. Because they are already familiar with them. I only provide them with a starting point, and from that point on they start writing their own stories. It was only the documentation of 'Secret' that people were curious about, there was no feedback on it and I

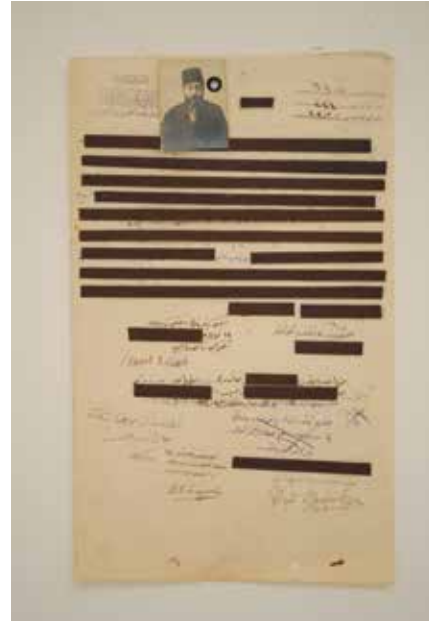
believe that there shouldn't be. Because I am the only one who knows what the story underneath the censorship was, and that is why I don't have a story. I become subsumed into the story/secret that is there. And the viewer makes his/her story through the speculation that they make as a response to the answers that they don't get. They start believing in something that they do not see and the need for feedback diminishes.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

There is no longer a work of art, or something that could be excluded from being a work of art. We have reached a very surprising point in time because while artists were trying to see what was in front of them 100 years ago, this has been changed from seeing what is in front of you to seeing everything 'everywhere' in the past 100 years. I am not referring to art in the classical sense here. The artist has started to stare into the depths of everyone and is dizzy from doing so. As the varieties started to increase the pace and production also increased. Now, there are those who stare at the artists: collectors. The artist can no longer draw the boundaries. Because now the collectors have stepped into the scene, and the value of the artwork is determined according to the collection it is in. As the artwork gains value the position of the artist changes in due course. And it is the collectors who have control over these.

You are an artist at the beginning of his career. Where do you envisage yourself in the world of contemporary art in the future, in terms of position and approach?

The works that I make now are very simple and they are very innocent in comparison to the work that I will be making. Perhaps I might be able to achieve something with the work that I am doing now, but I will wrap these up and start working on some projects that I have been deliberating on for some time. It is at that point when I realise these projects, that I will be risking everything that I could achieve if I were to continue making the kind of work that I do now. Guillermo Vargas did that. Perhaps that could be a hint for you.

In your work “Secret” you compose an ‘indeterminable’ story. The pieces that are presented to the viewer are censored documents, passport pictures and an old watch that is not working. You are playing around with the ambiguity and constructability of knowledge and history. While reminding the viewer of the everyday reality of censorship, you also make them a collaborator for the story, you invite them to make their own stories. What kind of reactions did you get from the viewers? Could you give us some more information about these documents? How did you get hold of them? Who are the people that are in these documents? As the documents are in Ottoman language (written in Arabic alphabet) the visible words (that were not covered) were also not understood by many visitors. Why didn't you choose to make the work with documents in Turkish? Was it the historical references that were significant for you?

I came across these documents by chance. In fact I got hold of a folder full of this kind of documents. The three documents that I used in 'Secret' were in a separate part in the folder. These are official but not significantly valuable documents. And they belong to people from various different segments of society. They have led very different lives, yet there is one incident common to all three. And it is this incredible connection which makes these documents precious.

Some parts of the documents are censored. And, yes, they could not be read. Perhaps there would be one in a hundred visitors who could have read these, and before getting to know the secret that person would also become part of the story. The reason for not using documents in Turkish was due to the wish to show the similarity of the political structure in the past with the structure today. The fact that some of the events of the past were presented to us through censorship and that reality actually takes shape in a different way in each and every one of us.

MEHMET FAHRACI

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

Kişisel deneyimlerimin içinde, kültürel doku, sosyo-ekonomik ve politik yapı olduğu için, sanatsal pratiğimi bu kodlar üzerinden oluşturuyorum. Sergide yer alan “Muktedirlerin Dansı” çalışmasında çıkış noktam, Türkiye’deki siyasal iklimin var ettiği erk mücadelesidir. Kaygan, akışkan, zamana, mekâna ve ortama göre şekil değiştirebilen iktidarın, karşısındaki denk güçle olan ilişkisidir.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

Öğrencilik yıllarımda Joseph Beuys’tan çok etkilenmiştim. Hâlâ da, benim için, hayatı sanatın içine katabilen en iyi sanatçıdır.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Malzeme/medyum seçimi aslında benim için çok önemli değil. Benim sürekli kullandığım bir malzeme ya da medyum yok. Edindiğim sorunu ya da anlatmak istediğim problemi en iyi ifade edebileceğim malzeme neyse, malzeme tercihim ona göre şekilleniyor. Bu her şey olabilir. Sergide yer alan çalışmamda videoyu, ele aldığım probleme ve konuya uygun olduğu için seçtim. Ayrıca sanatçının sürekli aynı malzemeyi kullanmasının yaratıcılığını kısıtlayacağına inanıyorum. Sürekli aynı malzeme kullanımı sonucunda, malzemenin konunun önüne geçtiğini düşünüyorum.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

Çalışmalarımda izleyicinin rolü elbette önemli. Ben izleyicinin çalışmam karşısında salt derin düşüncelere dalmasını ve büyük anlamlar okumasını beklemem. Aksine tebessüm edebiliyorsa ne âlâ. Ama ben izleyicinin büyük anlatılar karşısında ezilmesinden, en azından böyle bir ruh haline girmesinden çekinen biriyim. Onun için çok yalın, basit, esprili, gerektiğinde düz anlatımların bile çıkabileceği çalışmalar üretmek benim sanatsal pratiğim açısından önemsediğim bir noktadır. Geri dönüşler olarak hiç

beklemediğim okumalar, benim anlatmak istediğimden öte anlatımlar çıktı. Doğrusu, bu benim için önemli, çünkü çalışma sergilendikten sonra sanatçının anlatmak istediği ikinci plana düşüyor.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz?

Bugünün çağdaş sanatı -yani “güncel sanat” demeyi tercih ediyorum- olmak istediği yerde değil. Çıkış noktasıyla vardığı nokta birbirini görmüyor. Çıkış noktası silinmiş ve dünyanın hızla dönüşümü karşısında çok sinikleşmiş durumda. Sokak kadar dinamik ve dönüştürücü değil. Bugün güncel sanat kendine beyaz duvarlara benzeyen bir dil oluşturmuş durumda. Oysa hayat bir kaba inşaatın dili tadında. Oradaki dil çok daha dinamik ve dönüştürücü ve değişimi güçlü. Ben kendimi kaba inşaatın dilini kullanan bir sanatçı olarak görüyorum. Yani sonuna kadar sokakta yaşayan, büyüyen bir sanatçı olarak görüyorum. Benim için sanatın rolü de bu perspektifte şekillenir. Sokak militanı gibi olmalıdır, provokatif, sarsıcı, mide bulandırıcı olmalıdır. Yani beyaz duvarlardan uzak durmalıdır. Sanatçı bir gösterici kadar samimi ve gerçekçi olmalıdır.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Burada bir problemim var, çünkü hâlâ gelecekte ben olur muyum, bilmiyorum ama çok çetrefilli bir anlatımdan geçen çalışmalar üretmeyeceğim kesin. Böyle bir üretimin beni nerelere taşıyacağı da meçhul.

“Muktedirlerin Dansı”nda militarizm ve bürokrasi ilişkisinin eleştirisi yer alıyor. Türkiye’nin sıcak gündeminden yola çıkarak son on yılın (80 darbesini ele alırsak, son 30 yılın) politik mücadelesini dans ile ifade ediyorsunuz. Dans, sivil ile asker arasında danışıklı dövüş ile başlıyor ve sonrasında roller birbirine karışıyor, ta ki biri diğerini itene kadar. Bu videonun bugünkü geçerliliği hakkında ne düşünüyorsunuz? İşlerinizde daha çok güncel politik durum mu yönlendirici oluyor? Çalışmalarınızın siyasi boyutundan bahsedebilir misiniz?

Çalışmalarımda güncel politik durum belirleyici oluyor ki benim tercihim de bu yönde. Çalışmalarımın tümünde böyle bir boyutun olduğunu düşünüyorum.

Ben sanatsal pratiğimi de bunun üzerine kuruyorum ve bunu önemsiyorum. Bence sanat siyasetten uzak durdukça cılızlaşır, zayıflar ve kaybolur. Öyle bir silikleşir ki, kendini bir aristokratın kucağında bulabilir. Ben siyasi olmayı tercih ediyorum çünkü üzerinde büyüdüğüm toprak beni politik ve sosyo-kültürel kaoslarla besliyor.

Mehmet Fahracı
Muktedirlerin Dansı, Dance of Powerful, 2011
Video, 2'22''

MEHMET FAHRACI

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

As my personal experiences contain the cultural environment, socio-economical and political structure I base my artistic practice on these codes. The starting point for my work "The Dance of the Puissant" at the exhibition is the struggle for power created by the political climate in Turkey. It is the relationship of the slippery, fluid power that transforms according to the needs of space and time, with its equal opponent.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

I was very impressed by Joseph Beuys while I was a student. I still consider him as an artist who could best incorporate life into art.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

The choice of materials/media is not that important for me. I don't have a particular material or medium that I am constantly using. My choice of material is shaped by how I would be able to best express the issue that I am dealing with or the subject that I am concerned about. And this could be anything. I chose video for my work in the exhibition because that was most appropriate for the issue and the subject I was dealing with. I also believe that using the same materials all the time would limit the creativity of the artist. The use of the same material over and over again would lead to the material taking over the subject.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to your artwork in the exhibition?

The role of the viewer is clearly very important in my works. I don't expect the viewer to contemplate in deep thought and come up with serious connotations in front of my work. Instead, a smile would make me happier. I am concerned

about crushing the viewer by a grand narrative or even pushing him/her towards that kind of a mood. That is why creating extremely plain, simple, humorous and sometimes straightforward narratives is crucial in my art practice. The feedbacks were unforeseen readings of the work and the work had implications that were well beyond what I had intended. This was very important for me because after the work is put on show, what the artist had intended becomes secondary.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

The contemporary art of our day is not where it aspires to be. Its point of departure and point of arrival are not in line with each other. Its point of departure has been effaced and became cynical due to the swift transformation of the world. It is not as dynamic and transformative as the streets. Contemporary art has constructed a language that looks like its white walls today. Yet, the language of life is more like a construction site. The language there is much more dynamic and transforming, and its transformation is strong. I perceive myself as an artist who uses the language of the construction site. So I consider myself as an artist living and growing on the streets. The role of art also takes shape in this context for me. It has to be like a militant on the streets, provocative, staggering, nauseating. So it has to be distant to white walls. Art has to be as sincere and realistic as a demonstrator.

You are an artist at the beginning of his career. Where do you envisage yourself in the world of contemporary art in the future, in terms of position and approach?

I have a problem here, because I don't know if I will be in that future, but I am sure that I will not be producing works with intricate narratives. It is also not clear where that kind of production would lead me.

There is a critique of the relationship of militarism and bureaucracy in “The Dance of the Puissant”. Focusing on the current agenda of Turkey you are portraying the last ten years (30 years, if we consider the coup of 1980) of political struggle in a dance. The dance commences with a collusion between the civilian and the soldier; later on the roles start to get mixed

until one of them pushes the other. What do you think about the validity of this video today? Is it current politics that mainly guides your works? Could you talk about the political aspect of your works?

The current political condition is a determining factor in my works, and that is a specific choice. I believe that all my works have such a scope. I base my artistic practice on that and I consider it important. I think when art removes itself from politics it wears off, weakens and fades away. It becomes so faint that it might find itself on the lap of an aristocrat. I prefer to be political because the land that I was raised on feeds me with political and socio-cultural chaos.

ONUR GÖKMEN

Başarı Ödülü

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

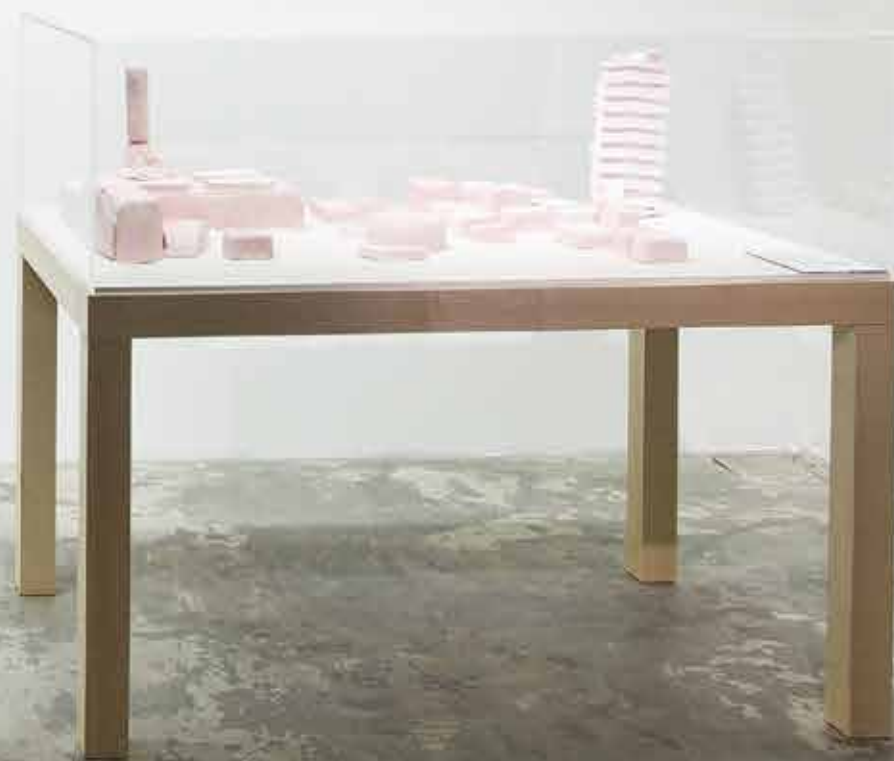
Bunları kişisel deneyimlerimden ayırmam zor, çünkü politik yapı ya da kültürel doku ile ilgili bir şeyler söylerken bunların bir anlamda bende bir şeyler uyandırmış olması gerekiyor ki böyle bir şey yapmaya karar vereyim. İşlerin kritik bir yönünün olması benim için önemli. Mark Leckey'in işlerini tanımlama şeklini, kendi bakış açıma benzetiyorum. Leckey işlerini 'visual essay' olarak tanımlıyor. Zaten ilişkisel estetiğin getirdiği şey de bir anlamda bu. Koons tarzı bir meta/heykel ya da bunun direkt temsili artık ilgimi çekmiyor. Sergideki enstalasyonda, stüdyo alanımın dış çevresinde imar izni değişikliği ile başlayan kazı çalışması, yeni bina inşaatı çıkış noktam oldu. O zaman bir sürü farklı şey hakkında yazılar okuyordum ve sanırım birkaç farklı konu sonunda bir araya gelip bu sergideki fikrin ilk halini oluşturdu.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

En çok etkilendiğim kişi galiba Mike Kelley. Özellikle "Day is Done" sergisi hem görsel hem de içerik olarak uzunca bir süre aklımda kalmıştı. Ama Kelley'nin işlerini uzun uzun anlatan yazılarını okumayı da seviyorum, maalesef aynı kritiklikte yaklaşan, hem de mizahi olmayı başarabilen çok kişi bulamıyorum. Martin Kippenberger de başka önemli bir figür benim için.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Özel bir medyum seçtiğimi söyleyemem, ama bazı medyumlar daha çok ilgimi çektiği için onları daha çok kullanıyorum. Kullandığım medyumun önemi yok, ama yine de heykel ve fotoğrafı daha çok kullanıyorum; bu da aslında, yine de bir seçim oluşturuyor sanırım. Bu sergi sırasında, sergide bahsi geçen arkeoloğu televizyon röportajlarında kullandım. Performansla ilgili bir geçmişim yok, ki böyle bir karakter canlandırmak çok kolay gelmedi, ama yine de işi hakkında konuşan sanatçı yerine böyle bir karakter üzerinden konuşmak daha enteresan geliyor. Zaten günlük hayatta da benzer şekilde bir 'karakter' canlandırdığımızı düşünüyorum ve böyle bir esnekliği (karakter yaratma anlamında) cazip buluyorum.

Sergideki heykellerde renk ve malzeme olarak daha sentetik gözüken şeyleri seçtim. Mesela heykeller arkeoloji ile bağdaşmayacak şekilde plastik ya da pembe tonlarında. Zaten renk konusu, arkeoloji, modernizm kafamda bir çizgide birleşiyor. (Tarihi olarak) arkeolojinin maçoluğu, modernizmin ya da daha çok batı düşüncesinin rengi hor gören bakış açısı aynı (biraz da faşist) düşünce şeklinin ürünü.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

Bence galeri ya da müze sistemi hâlâ kapalı bir sistem. Her ne kadar daha fazla etkileşime açık işler yapılsa da, izleyicinin daha pasif bir rolü oluyor. Bu sistemin dışında bir şey yapma şekli bazen çekici gelse de, sergideki işlerimin bu anlamda katılımcı bir yanı yoktu. Dolayısıyla bu yönüyle sergideki işlerimin konvansiyonel sergi çizgisinin dışına çıktığını söyleyemem. Bunun benim açımdan bir sakıncası yok, ama dediğim gibi, ileride daha yeni paradigmalar üzerinden çalışmayı deneyebilirim. En hoşuma giden şey, bazı kişilerin işleri ve müze koleksiyonunu ‘gerçek’ olarak addetmesiydi ve bu tarihi ya da geçmişi yaratma/oluşturma düşüncemle bire bir uyuştu.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz?

Türkiye’de sanat eleştirisi konusunda sorun yaşadığımızı düşünüyorum, gerçi buraya özgü değil bu durum, ama bizde bu çağdaş sanat çok köklü olmadığından bazı şeyler daha da göze batıyor. Genel olarak tüm dünyada sanat piyasası şişmiş durumda ve bunun arkasında da daha ekonomik sebepler var. Ama sürdürülebilir bir dünyada yaşamadığımızı düşündüğümde balonun bir gün patlayacağını düşünüyorum, yani sınırlı kaynaklarla sınırsız büyümenin olamayacağı gün gibi aşikâr. Ya da belki kapitalizm, çok zenginlerden oluşan bir aristokrat sınıfı oluşturdu ve sanatçılar bir kriz olsa bile sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşayacak. Kötü senaryoları çok düşünmemeye çalışıyorum, düşündüğümde de bir çıkış noktası bulamıyorum zaten.

Şu an için işlerimde ‘visual essay’ kavramını kullanmak cazip geliyor. Eğer ileride bir çalkantıyla karşılaşacaksak, ki bana karşılaşacağız gibi geliyor, büyük ihtimalle daha işlevsel ve katılımcı işlerin önemi artacak.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Gelecekle ilgili çok net öngörülerim yok, ama şu an bir arkadaşımın belediye ile ilgili bir iş yapmaya başladık. Daha önce kolektif bir projede bulunmamıştım, bu bakımdan benim için bir deney gibi olacak.

Sergiye çok parçalı bir yerleştirme ile katıldınız. Bu sergi için ürettiğiniz yeni bir işti. Neden böyle bir iş ile katılmayı tercih ettiniz? “Erken Dönem İvedik O.S.B Kalıntıları” çok katmalı okumaları olan bir iş. İnşaat alanlarının bir eleştirisini, dolayısı ile günümüzün en önemli sektörü olarak lanse edilen inşaat sektörünün bir gelişmeye mi yoksa bir yanılsamaya mı işaret ettiğini sorgularken, aynı zamanda arkeoloji ve tarihin muğlaklığını vurguluyor. Ayrıca sergi mekânında kurduğunuz müze kurgusu ile kurumsal bir eleştiriye de bir giriş yapıyorsunuz. Tüm bunları birleştirebilmek için galiba en başa dönmemiz gerekiyor. İvedik O.S.B. nedir ya da neresidir ve vitrinlerde sergilenen objeler neleri temsil ediyor?

İvedik O.S.B. ya da tam adıyla İvedik Organize Sanayi Bölgesi, stüdyomun bulunduğu sanayi bölgesinin adı. Öncelikle çalıştığım bina bir ‘site’nin parçası olmasına rağmen, birbirine benzeyen bina çok bulamazsınız, hepsi sahipleri tarafından yaptıkları işlere göre değiştirilmiştir, modifiye edilmiştir. Bundan bir ya da iki sene önce sitedekiler belediye ile anlaşıp normalde planda olmayan, binaların bahçe bölümü için imar değişikliği izni aldılar. Son birkaç aydır da bir sürü yerde, neredeyse şu anki binaların büyüklüğünde, yeni ek binalar inşa edilmeye başlandı. Türkiye’nin en büyük sektörlerinden birisi de inşaat sektörü; biliyorsunuz, dışarıya bina ‘ihraç’ ediyoruz. Bina yapmak bana gelişme göstergesi gibi gelmiyor, ekonominin önemli parçalarından biri, ama sonuçta ortaya beton bir bina çıkıyor ve buna başka eklenecek bir şey de yok, ortaya sadece bir bina çıkıyor ve bence etrafına sosyal ya da kültürel anlamda daha çok negatif etkisi oluyor. Bina yapmak da ihtiyaçtan çok, libidinal enerjinin dışarı vurulması olabilir. Tabii Türkiye’ye şehircilik açısından baktığımızda, planlama projelerinin tam bir başarısızlığından bahsedebiliriz; ama belki bu bina ekleme süreçlerini de göz ön önüne aldığımızda, tepeden inme şehircilik anlayışına göre daha çoğulcu bir yaklaşımın yer edindiğinden de bahsedebiliriz.

İnşaat ile arkeolojinin bağlantısını görmek çok zor değil, çünkü zaten bu inşaat çılgınlığı sonucunda sürekli yeni kalıntılar bulunuyor. Arkeoloji ve tarih, fazlasıyla yorumlamaya açık olduklarından, Türkiye’de de ulus

diskurunu destekleyecek şekilde kullanılmışlar. Mesela Hitit güneşi Cumhuriyet ile birlikte parlamaya başlıyor. Çünkü devletin ulusu yaratmak için ortak bir tarihe ihtiyacı var ve Hitit güneşinin Osmanlı Devleti ile ilgili bir bağı bulunmadığından, bu amacı gerçekleştirebilmek için ideal bir obje. Lisede gördüğümüz tarih dersleri, fazlasıyla çarpık (tabii objektif bir tarih yazımı mümkün değil, ama ulus fikri görece geç ortaya atıldığından ve geçmişle olan bağ silinmeye çalışıldığından, daha dramatik değiştirmelerden bahsedebiliriz. Gerçi şu anda da ters yönde bir çaba, yani geçmişi daha yüceltme çabası gündemde).

Özetlemek gerekirse, sergi için kendimi bir arkeolog olarak konumlandırımdım. Fotoğraflarda kolonyal dönemle örtülebilecek bir görsel imgelem kullandım. Sergi bu hayali arkeoloğun buluntularına dayanıyor. Daha önce bahsettiğim diskur ve tarih ile ilgili şeylere uyacak şekilde, buluntuların etiketlerindeki tarihler ve isimler de kaymış durumda. Mesela sergide, ormanda dolaşırken bulduğum bir köpek kafatasını, bazı parçalar ekleyerek, çok az da olsa insan kafatasına benzettim ve metinsel olarak da bu sahte senaryoyu sürdürdüm. Sonuçta bunu 'gerçek' olarak algılayan insanlar oldu ve bunu çok hesaplamıyordum, yine de böyle bir şeyin gerçekleşmesi projeyi bir adım öteye taşımış oldu. Gerçekten tarihi yaratmış olmuyor muyum bu durumda?

Onur Gökmen
İvedik O.S.B. Buluntuları,
İvedik O.S.B. Artefacts, 2011
Yerleştirme, Installation

ONUR GÖKMEN

Achievement
Award

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

It is difficult to separate these from personal experiences, because to make a statement about the political structure or the cultural environment they would have to have evoked a sentiment in me so that I decide to do something about it. It is important for me that the works have a critical aspect. I find a similarity between Mark Leckey's way of defining his works and my perspective. Leckey calls his works 'visual essays'. To a degree this is what relational aesthetics brings too. An article/sculpture like Koons would make, or a direct representation of it does not interest me any longer. For the installation at the exhibition, an excavation for a new construction outside my studio that started due to a change in the building permissions was my point of departure. At the time, I was reading various texts on different issues and I guess in the end some different subjects came together in my mind to establish the initial idea of the work at this exhibition.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

I think the person that affects me the most is Mike Kelley. Especially the "Day is Done" exhibition stayed with me for quite some time both in terms of its visual qualities and its content. I also like reading texts of Kelley recounting about the work at length, but sadly I find it difficult to come across many people who have the same critical approach and manage to be humorous as well. Martin Kippenberger is another important figure for me.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

I cannot say that I have a specific choice of medium, but I tend to use some media more because I find them more interesting. The medium that I use has no particular importance, but still I use sculpture and photography more, which in a way does happen to be a choice I guess. During the exhibition I used the archaeologist mentioned in the exhibition, in television interviews. I don't

have a past experience in performance, so acting such a character was not that easy, still talking through such a character seems much more interesting than an artist talking about his work. I think in daily life we act a 'character' in a similar way and I find such flexibility (in terms of creating characters) attractive.

In the sculptures at the exhibition I chose stuff that looked more synthetic in terms of their colours and materials. For instance, the sculptures were plastic or in shades of pink both of which are characteristics not attributed to archaeological objects. The subject of colour, archaeology and modernism come together along a line in my mind. (Historically) the machismo of archaeology and the viewpoint of modernism, or rather western thought that condescends colour are products of one and the same (a little bit fascistic) form of thought.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to your artwork in the exhibition?

I think the gallery or museum system is still a very closed one. No matter how much more works open to interaction are produced, the viewers still have a passive role. Although the idea of making work outside this system sounds attractive at times, my works in the exhibition did not have a participatory aspect as such. So in that respect I cannot say that my works in the exhibition were steering away from the course of a conventional exhibition. I don't have a problem with that, but as I have said I might be attempting to work through new paradigms in the future. What I enjoyed the most was that some people were considering the works and the collection of the museum to be 'real', and that was just fitting with my idea of creating/establishing history or the past.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

I think we are having problems on the issue of art criticism in Turkey, in fact this is not a problem exclusive to us, but because contemporary art is not deeply rooted in our country certain things just show a lot more. The art market has swollen all around the world in general and there are mainly economical reasons behind this condition. As I don't think that we are living in a sustainable world I believe that the balloon will explode one day, I mean it is

as clear as day that you can't manage unlimited growth on limited resources. Or perhaps, capitalism has developed an aristocratic class consisting of the very wealthy, and artists would be able to live happily ever after even if there were crises. I try not to think so much of pessimistic scenarios, and when I do, I don't seem to be able to find a way out anyway.

At the moment using the concept of 'visual essay' for my works seems attractive. If we were to face a turmoil in the future, which I think we will, most probably the importance of functional and participatory works will rise.

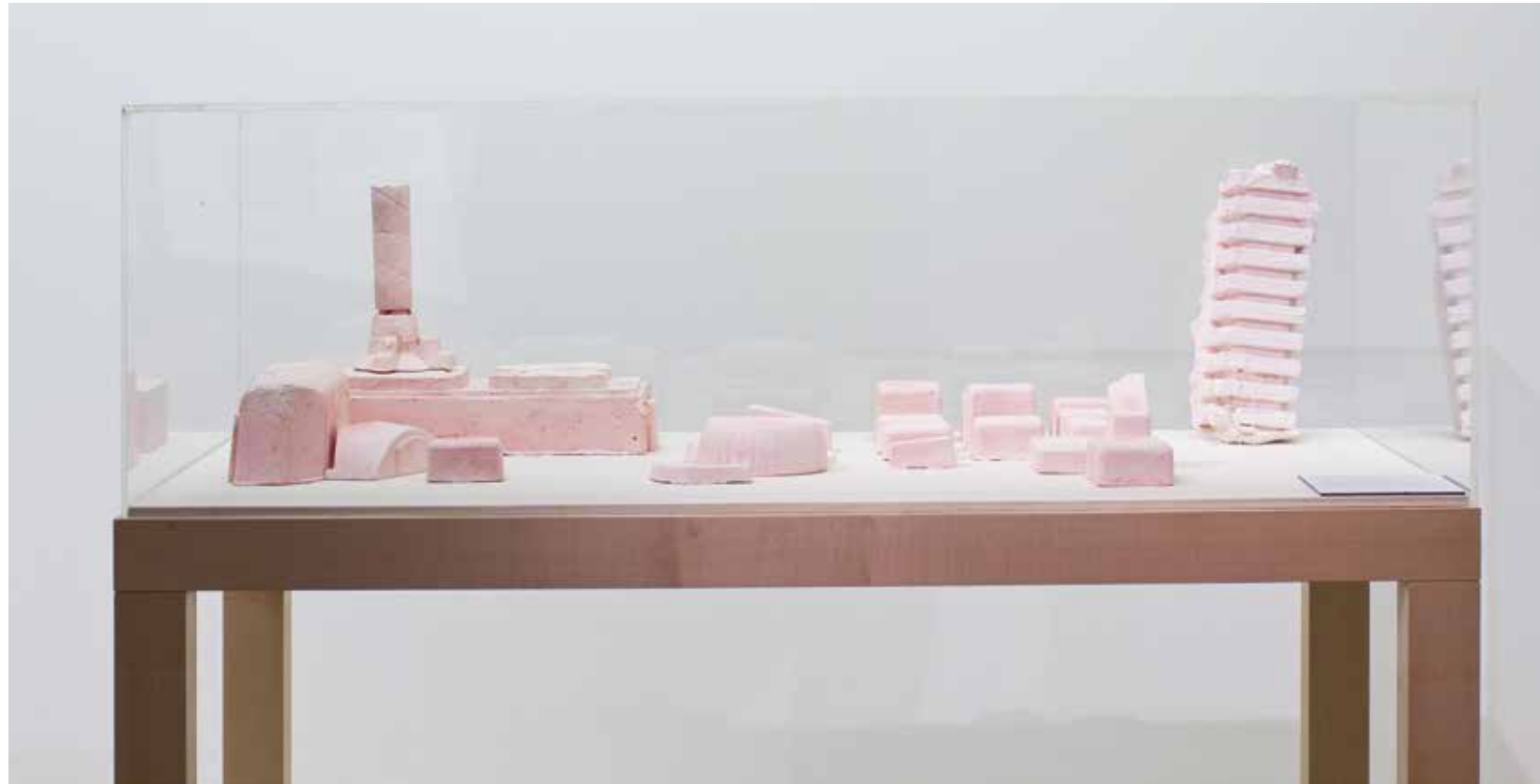
You are an artist at the beginning of his career. Where do you envisage yourself in the world of contemporary art in the future, in terms of position and approach?

I don't have very clear previsions about the future, but nowadays I have started on a work about the municipality together with a friend of mine. I have not been in a collective project up until now, in that respect it is going to be like an experiment for me.

You have participated to the exhibition with an installation consisting of various pieces. This was a new work that you have produced for the exhibition. Why did you choose to participate with such a work? "Remains from Early Period Ivedik O.I.Z." is a work with multi-layered readings. It offers a critique of construction sites, therefore it questions whether the so-called most important sector of the times, construction, is a sign of development or an illusion, while at the same time underlining the ambiguity of archaeology and history. With the constellation of a museum set-up in the exhibition space you are also engaging in a criticism of the institution. To be able to put the pieces of this puzzle together we have to start from the very beginning. Where and what is Ivedik O.I.Z. and what do the objects exhibited in the display cabinets represent?

Ivedik O.I.Z. or Ivedik Organised Industrial Zone in its full form, is the name of the industrial zone where my studio is located. First of all, even though the building that I work in is made as part of an industrial development, you can hardly ever find two similar buildings, they were all modified by their owners according to the needs of their work. A couple of years ago the people in the development made an agreement with the municipality and got a building permission for the gardens of the buildings that was not in the original plans. And in the last few months new additional buildings as big as the original ones

were started to be constructed in various places. One of the biggest sectors in Turkey is the sector of construction, you know, we are 'exporting' buildings. Constructing new buildings does not seem to be a sign of development to me, it is clearly an important part of the economy, but in the end all you get is a building in concrete with nothing much to add to, there is a building and I feel it has a rather negative effect on its surrounding from a social and cultural viewpoint. Constructing buildings could also be due to an exertion of libidinal energy rather than a need for shelter. Of course, if we consider Turkey from a city planning perspective, the planning projects are a total failure, but perhaps if we take these building additions into account, we could also argue that a more pluralistic practice is in place when compared to a totalitarian understanding of city planning.

The link between construction and archaeology is not that hard to perceive, at the end of the day constantly new remains are found due to this madness of construction. As archaeology and history are highly open to interpretation, they were formulated to support the discourse of being a nation in Turkey. For instance, the Hittite sun symbol starts shining once more with the establishment of the Republic. The state needs a common history to be able to create a nation, and the Hittite sun is an ideal object for realising this goal, as it has no links to the Ottoman State. The history lessons that we were taught at secondary schools were highly distorted (of course an objective writing of history is not possible, but due to the rather late establishment of the idea of nation and the aim to efface any links with the past we see a more dramatic alteration here. However, today there is a motivation in the opposite direction, an effort to glorify the past).

In short, I placed myself in the position of an archaeologist for the exhibition. In the photographs I used a visual imagery that would correspond to the colonial period. The exhibition is based on the findings of this imaginary archaeologist. The dates and names on the tags on the findings are also distorted according to the discourse and the history I have been mentioning. For instance, for the exhibition I have added some elements to a dog skull that I have found during a walk in the forest and made it look like a human skull and supported this fake scenario with texts too. In the end, there were people who considered this to be 'real', I was not expecting this at all, but this carried the project to another level altogether. Am I not really creating history in this case?

HAYAL İNCEDOĞAN

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

Elbette sanatçı olarak tek bir alan sizi besleyemez ya da bunlardan sadece birini referans alarak üretemezsiniz, ister istemez bulunduğunuz coğrafyanın, kültürel yapının, yeni eğilimlerin, size esin veren işlerin merkezinde yaşayıp üretiyorsunuz. Hayatın kendisi kadar kültürel yapı, sosyal yaşantınız, politika, ekonomi, yaşadığınız şehir, etik ve moral değerler üretiminize yön veriyor.

Sergide yer alan çalışmalar, bir akşam haberleri izlerken ekranda gördüklerimle zihnimdaki resimlerin çakışmasıyla gelişti. Ay'ın Karanlık Yüzü (Dark Side of the Moon) bugünün dünyasına ve küreselleşmeyle gelişen değerler sistemine başka bir açıdan bakmayı öneriyor. Serinin içinde hem kişisel olarak bireyin, hem toplumsal yapıyı oluşturan bazı kavramların abstrakt yorumları yer alıyor.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

Öncelikle plastik sanatlar ve tasarım alanı kadar edebiyat, müzik ve sinemadan da fazlasıyla beslendiğimi söylemeliyim. Müzik her zaman üretirken belli bir mod'a girmemi ve üretirkenki motivasyonumun devamlılığını sağlıyor. Klasik eserler kadar, elektronik müzik, caz, psychedelic rock ve avangardları dinlemekten çok keyif alıyorum. Elbette sevdiğim ve bana esin veren çok sanatçı var. Donatella Mei, Christopher Wool, Richard Wright, Adrian Ghenie'yi çok beğeniyorum.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Bazen önce fikir, sonra malzeme gelişir, bazen malzemeyi deneyimlerken aklınıza bir fikir gelir, bazen de fikir malzemesiyle birlikte zihninizde oluşmaya başlar. Farklı medyumlar denemek her zaman ilgimi çekmiştir ama resim yapmaya karşı motivasyonum hep daha güçlüydü. Bugüne kadar üretimim ağırlıklı olarak resim üzerine olmasına rağmen bundan sonra müziğin yine ön planda olduğu, yeni medya alanında işler üretmek istiyorum. Sergideki çalışmayla ilgili fikir aklıma ilk geldiğinde, içeriğe en uygun malzemenin

serigrafi olduğunu düşündüm, çünkü edisyonlar halinde üretme fikri üstünde duruyordum.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

Ben de bir izleyici olarak bir eserin karşısına geçtiğimde onu kavramayı, duyumsamayı ve hayatıma kattığı anlam ve heyecanı önemsiyorum. Dolayısıyla, aslında bir iletişim kurma biçimi bu. İzleyicinin bir esere bakıp bir takım sorular sorması ve iç konuşmalar yapması, kendi vizyonundan ve deneyimlerinden edindiği çağrışımları paylaşması benim için çok önemli. Çünkü karşılıklı bir diyalog geliştiğinde anlam ve duygudan bahsedebiliyoruz.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz ?

Çağdaş sanat tam da güne uygun olarak hızlı ve gösterişli geliyor. Konseptten çok biçim, içerikten çok medyum ve tasarım olarak değerlendiriliyor. Hız ve zaman bugünün belirleyici dinamikleri olduğundan, hızlı üretilen ve hızlı tüketilebilen işler görüyoruz. Bu süreç bir yandan heyecan verirken bir yandan da kaygılandırıyor. Heyecan verici, çünkü yeni medya, tasarım, dijital sanat gibi teknolojinin ön planda olduğu alanlar kişisel olarak bana da çok cazip ve keyifli geliyor; kaygı veriyor, çünkü sanatı temelde var eden ve besleyen diğer dinamikler göz ardı ediliyor diye düşünüyorum. Hepsinin bir arada olabildiği ideal bir durumdan hiçbir çağda söz edemeyiz ama her zaman kendimize sanatın ve sanatsal üretimin ne olduğuna dair sorular sormalıyız.

Benim sürecim tercihen hızın çok da önemli olmadığı, kişisel olarak inandığım değerlerden taviz vermeden, fikir olarak zengin ve açılım sağlayacak projeler üretmek üstüne geliyor. Bugüne kadar daha çok bir tavır ve duruş geliştirmenin önemine inandığım için, detaycı olmanın da verdiği titizlikle, sadece çok inandığım işlerde yer aldım.

Sanat yapıyorum, çünkü bu bir kendimi var etme ve tanımlama biçimi benim için. Bu dünyanın gerçekliğinden sıyrılıp bana ait başka bir gerçeklik yaratma fikri daha anlamlı ve cazip geldi her zaman.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat

dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Sanat üretiminde söylem ve eylemin uyum ve bütünlüğünün oldukça önemli olduğunu düşünüyorum. Bunun ardından da bir dil oluşturma çabası geliyor. Çünkü kişisel olarak her zaman sanatta orijinalliğin önemli olduğuna inanıyorum. Bu da bir farklılık ve farkındalık meselesi aslında. Gelecekte var olabilmenin yolu işleriniz ve üretirken kurduğunuz cümlelere bağlı. Sanatçının bulunduğu konumu çoğu zaman çağın dinamikleri, zamanın ruhu ve izleyici belirliyor. Dolayısıyla bunu da zaman gösterecek.

Soyutlaştırılmış siyah beyaz geometrik formlarla, bugünün şehir hayatının yığınlarını izleyiciye yeniden yorumlatıyorsunuz. Bu seri kaç parçadan oluşuyor ve hâlâ üzerinde çalışmaya devam ediyor musunuz? Neden şehrin ve şehir hayatının formları ve neden serigrafi?

Ben müziksiz yaşayamayan biriyim, hayatımın her yerinde hep müzik var. ‘Dark Side of the Moon’ serisinde, adından da anlaşılacağı gibi, Pink Floyd’un 1973 tarihli, aynı adı taşıyan albümünden esinlendim. Seri, 6 adet kâğıt üzerine serigrafi baskıdan oluşuyor. Sergide 4 adet gösteriliyor. Getto, Arka Bahçe, Kayıp, Araba Mezarlığı (Vertigo ve Harabeler). Çalışmalar, albümün bütününe ilişkin tematik bir yakınlık kuruyor.

İşler; çektiğim fotoğraflar ve bir takım sosyal içerikli dergilerden aldığım görselleri manipüle ederek ürettiğim, minimal bir tavırla soyutlanmış yığınlardan oluşuyor ve aynı zamanda Siegfried Kracauer’ın 1927 tarihli ‘The Mass Ornament’ metnine atıfta bulunuyor. Serigrafilerde kullanılan yığınlar, küreselleşmenin, teknolojinin, ekolojik dengelerin sarsılması gibi günümüz dünyasını tehdit eden durumların insanlığa ve yeryüzüne etkilerini konu alıyor.

Konu her ne kadar bugüne dair reel bir söylem üzerinden gelişse de, işlerdeki biçimsel yaklaşımın izleyiciyle duygusal bir yakınlık kurduğunu da düşünüyorum. Çalışmalar aynı zamanda günümüz dünyasında bireyin yalnızlığını konu alıyor. Minimal bir tavırla oluşturulan serigrafiler biçim ve anlam boyutunu öne çıkarmak adına iki renkli üretildi.

Sergideki gösterimde duvarda kullandığım mavi renk; tarih boyunca sonsuzluğun ve özgürlüğün simgesi olarak kullanılmış bir sembol ve işlerdeki sıkışmışlık ve karamsarlığa, dünyevi ve geçici olana zıtlık yaratma düşüncesi ile seçildi.

Hayal İncedoğan
"Ay'ın Karanlık Yüzü" serisinden
Extracts from "Dark Side of the Moon"

Yeni işlerim hem içerik, hem biçimsel açıdan oldukça farklı geliyor. Bir proje bittiğinde, bambaşka bir konu ve malzeme üzerinde çalışmak çok daha keyifli benim için. İşlerdeki farklılığın bir sanatçı için gerekli ve geliştirici olduğuna inanıyorum.

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

Of course, as an artist you cannot be nourished from any single one of these fields and you cannot produce work referencing only a single subject area; you create works under the influences of the geography that you live in, affected by the cultural construct, new tendencies and other works that inspire you. Your works are steered by the cultural structure, social life, politics, economy, the city that you live in, and ethical and moral values as much as life itself.

The works in the exhibition developed out of a collision of the things that I saw on a news bulletin that I was watching on television one evening and the pictures in my mind. Dark Side of the Moon proposes a different perspective on today's world and the value system emerging out of globalisation. The series contains abstract evaluations of concepts related to the individual and the social structure.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

First of all, I must make a note that I draw out from literature, music and cinema as much as fine arts and design. Music puts me into a mode while I am producing work and maintains the continuity of my motivation. I enjoy listening to classical music as well as electronic music, jazz, psychedelic rock and avant-garde. There are many artists that I like and I am inspired by. I am especially fond of Donatella Mei, Christopher Wool, Richard Wright and Adrian Ghenie.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

Sometimes the idea comes first and the choice of material develops from there, at other times you find an idea while playing around with the material, and every now and then the idea and the material start to take shape in your mind together. I have always been interested in trying different media but my

HAYAL İNCEDOĞAN

motivation to paint has always been stronger. Although my work has been predominantly based on painting until now, I am eager to start producing work in the field of new media where music will again be in the foreground. When I first had the idea for the work in the exhibition I thought that silk-screen prints would best suit the project as I was considering to produce the work in editions.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to your artwork in the exhibition?

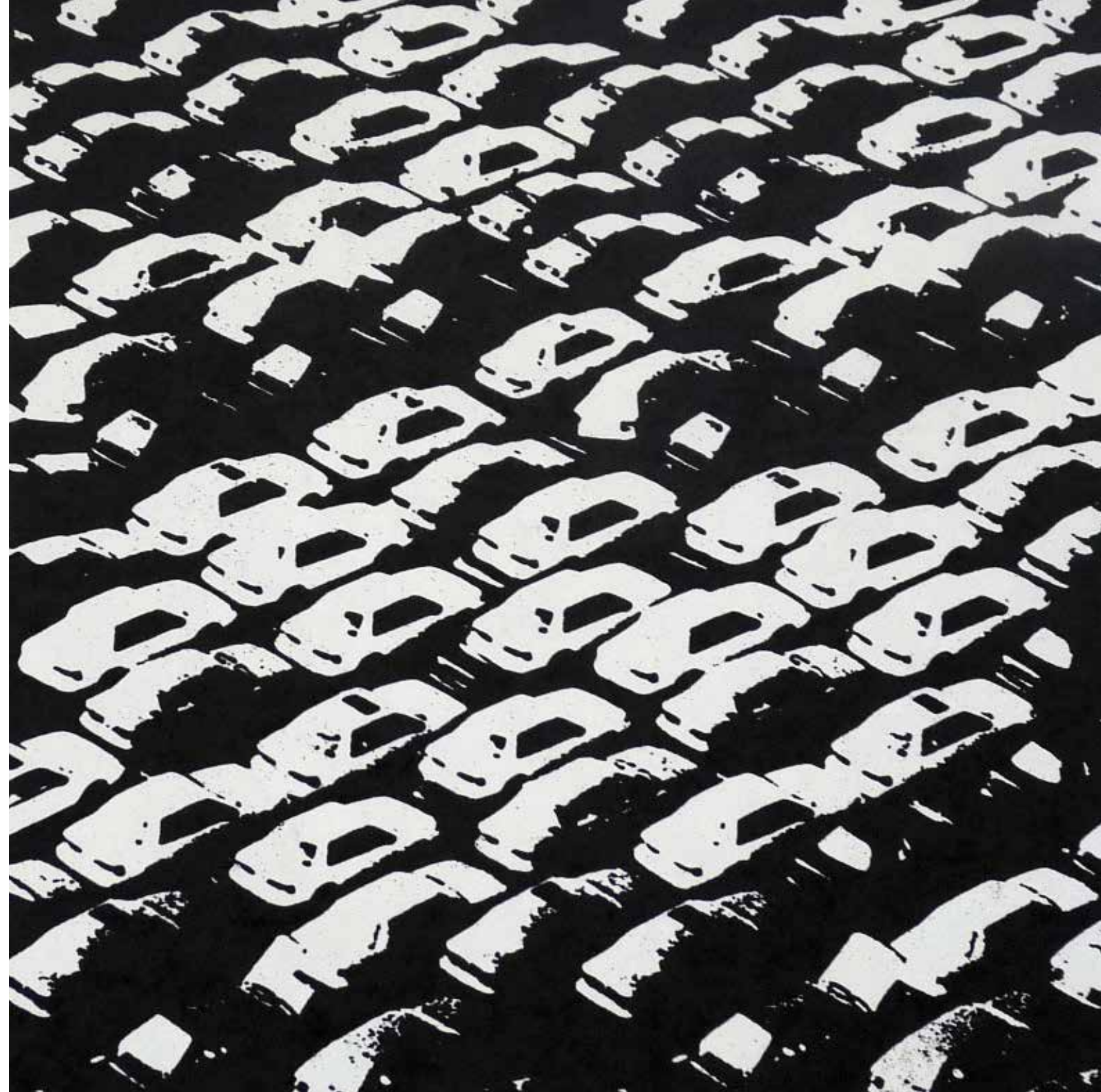
When I confront a piece as a viewer I consider grasping the work, feeling it essential and value the meaning and excitement it brings to my life. In fact this is a form of communication. I consider it very important for a viewer to look at a work and ask some questions, start an inner conversation, share the associations triggered by his/her own vision and experience. Cause we can only start talking about meaning and feelings when there is a dialogue.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

Contemporary art develops in a fast and pretentious fashion in line with the spirit of the times. It is considered in terms of its form rather than concept, and media and design rather than content. As the leading dynamics of the times is speed and time we mostly see works that are produced fast and that could be consumed fast. Although exciting at times, this process also makes you anxious. It is exciting because I also find the fields like the new media, design and digital art where technology has a leading role to be alluring and joyful; it is at the same time worrying because I feel that the fundamental dynamics that make art possible and flourish it, are being overlooked. Having the best of both worlds has not been possible in any given age, but we should not stop asking questions about what is art and what is artistic production.

I preferably work on projects where speed is not that much of an issue, projects that are rich in terms of ideas and that would provide an initiative, on which I could work without compromising my values. I have been participating in projects that I really believe in, perhaps due to the fastidiousness of being concerned about the details and thinking that it is more important to develop a stance and a bearing.

Hayal İncedoğan
"Ay'ın Karanlık Yüzü" serisinden
Extracts from "Dark Side of the Moon"
Araba mezarlığı, Auto graveyard
Serigrafi, Serigraphy, 2008

I am working in art because that is my way of being and identifying myself. The idea of freeing myself from this world and creating another reality of my own has always felt meaningful and tempting.

You are an artist at the beginning of her career. Where do you envisage yourself in the world of contemporary art in the future, in terms of position and approach?

I think that harmony and integrity of discourse and action is particularly important in the production of art. A second important thing is the endeavour to create a language. Because personally, I believe in the importance of originality in art. This, actually, is a matter of difference and awareness. Survival depends on your works and the statements that you produce through work. The position of the artist is mostly determined by the dynamics of the period, the spirit of the times and the spectator. So, this is an issue that time will tell.

You are making the viewer re-evaluate the masses of urban life today through an abstraction of black and white geometric forms. How many pieces does this series consist of and do you continue working on it? Why the forms of the city and urban life, and why silk-screens?

I cannot survive without music; there is music in every part of my life. I was inspired by the 1973, Pink Floyd album, as you could tell from the title of the series, “Dark Side of the Moon”. The series consists of 6 silk-screen prints on paper. There are 4 in the exhibition. Ghetto, Back Yard, Lost, Junkyard (Vertigo and Ruins). These works have a thematic proximity with the totality of the album.

The prints contain photographs that I shot and visuals that I took and manipulated from certain magazines with social content, in a minimalist fashion to create abstract masses, and the whole thing holds a reference to the 1927 text ‘The Mass Ornament’ of Siegfried Kracauer. The masses in the prints deal with life threatening issues like globalisation, technology and fluctuations of the ecological balance and the effects these have on humanity and on the world.

Although the subject matter develops out of a factual discourse, I believe that the formal approach of the works also evokes an emotional response in the viewers. The works also deal with the isolation of the individual in today’s

world. The minimalist silk-screen prints were produced in two colours to highlight form and meaning.

The blue colour on the wall at the exhibition is a symbol used throughout the ages to represent eternity and freedom; and it was chosen to create a contrast to the cramped and pessimist attitude in the works as well as an opposition to the worldly and transient.

My new works develop in a very different way both in terms of content and form. To start working on a totally different subject and with very different materials after a project is concluded gives me a whole lot more pleasure. I think variations in works are necessary and improving for an artist.

ENGİN KONUKLU

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

Kişisel deneyimler seçeneği bana daha yakın; hatta işlerimin çıkış noktasına tesadüfi diyebilirim. Boya pistolesiyle yaptığım denemeler sonucu ortaya çıkan flu etki beni oldukça etkiledi ve arkası geldi. Düşünce süreci ise ortaya işlerin çıkmasından sonra oldu; yani önce bir resim vardı, sonra bir düşünce oluştu.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

Fotografik imgeleri bir muğlaklık içerisinde ele alan birçok sanatçı var ama isim vermek gerekirse, Gerhard Richter ve Luc Tuymans'ın işleri oldukça etkileyici.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Malzeme, işlerimde oldukça önemli. Genel olarak akriliği pistole ile, yağlı boyayı ise fırça ya da spatülle uyguluyorum ama tuval dışında yüzeyler (forex, ahşap, metal, alüminyum) ve vernik (epoksi) kullandığım, farklı bir etki yaratmaya çalıştığım resimlerim de var. Sergide yer alan işlerimde akrilik boya ve pistoleyi tercih ettim. Yola çıktığım görselin tek renkliliğine sadık kaldım ve zamansal etkiyi artırmak adına sepya tonu tercih ettim.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

Resimlerimde ulaşmak isteğim nokta, fotoğrafın daha büyük boyutlarda direkt bir aktarımı değil, onun iması. Bu yüzden benim için izleyici çok önemli bir yer teşkil ediyor. Yüzeydeki açık, koyu boyalı alanlar ancak izleyicinin devreye girmesiyle bir gerçekliğe kavuşacak ve bu gerçeklik izleyicinin belleğinde oluşacak. Bu yaklaşımında biraz da izleyiciyi yaratma sürecine dahil etme ve bu sayede resmi kolay tüketilebilir bir imge olmaktan çıkarma fikri var. Bir anlamda performans sanatında olduğu gibi bir tür ilişkisel estetik kurmak amacım.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Gelecekte nasıl bir yerde olurum, tam bilemiyorum ama iyi bir noktaya ulaşmak için çaba sarf ediyorum. Tanımsız/Undefined isimli ilk kişisel sergim Operation Room'da açıldı, oldukça güzel bir deneyimdi. Sergideki işler için çok çalıştım, bir sonraki sergim ise daha da etkileyici olmalı. Bir sonra yapacağım resmin bir öncekinden, gerek içerik gerekse görsel olarak daha üst bir noktada olması gerektiğini düşünüyorum. İlerleyen süreçte resimleri oldukça büyük ebatlara taşımayı ve renk ögesini devreye sokmayı planlıyorum. Gelecek süreçte yapmayı düşündüklerim bunlar ama geleceğim noktayı sanırım zaman gösterecek.

Galiba hâlâ Dokuz Eylül Üniversitesi'nde öğrencisiniz. “Muğlak” serisi okul için ürettiğiniz bir seri mi? Muğlak serisinde kendi aile albümlerinizden fotoğraflar üzerinden mi çalıştınız? Bu fotoğrafları neye göre seçiyorsunuz? Seri kaç resimden oluşuyor ve hâlâ üzerinde çalışmaya devam ediyor musunuz? Flu resimler izleyici ile resim, resim ile fotoğraf arasındaki ilişki ile oynarken aynı zamanda zaman-mekân algısında da bir muğlaklık yaratıyor. Bu sebeple mi seriye “Muğlak” ismini verdiniz? Bu isim fotoğraflar ile olan kişisel ilişkinizin yapısına da mı işaret ediyor?

Evet, hâlâ Dokuz Eylül Üniversitesi'nde, Resim Bölümü'nde yüksek lisans öğrencisiyim. “Muğlak” serisine okuldayken başladım. Fotoğraflar öyküsellikten önce kompozisyon ve estetik kaygıların ön planda olduğu bir süreç içerisinde seçildi. Genellikle kendi aile albümlerimden olsa da, başka albümlerden gelen fotoğrafları da kullandım. Bunda benim zaten tüm fotoğrafları anonim olarak ele almamın da etkisi var. Serideki resimlerin sayısı 10'u geçti ve hâlâ da üretmeye devam ediyorum. Resimler dönemle ya da mekânla ilgili bazı ipuçları verse de (logo ya da araçlar gibi), hâlâ belirsiz alanlar var. “Muğlak” isminin, resimleri ve resimlerdeki figürlerle aramdaki mesafeyi iyi anlattığını düşünüyorum.

Engin Konuklu
Muğlak I, Vague I, 2011
Tuval üzerine akrilik, Acrylic on canvas

Engin Konuklu
Muğlak II, Vague II, 2011
Tuval üzerine akrilik, Acrylic on canvas

ENGİN KONUKLU

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

The option of personal experiences sounds closer to me, I could even say that the point of departure for my works is determined by chance. The blurred effect that was produced by the experiments that I made with the airbrush had a strong impression on me and the whole thing followed from there. The thought process started after the paintings; so initially there was a painting, then an idea came about.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

There are various artists who work with photographic images in a sort of ambiguity, but to name a few, I find the works of Gerhard Richter and Luc Tuymans very impressive.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

The use of materials is very important in my works. I generally apply acrylics with airbrush and oil paint with brush or spatula, but there are other paintings where I use surfaces other than canvas (foam board, wood, metal, aluminium) and varnish (epoxy) to create a different effect. In my works at the exhibition I preferred acrylics and airbrush. I remained faithful to the monochrome nature of the image that I started out from and preferred to use a sepia tone to add to the effect of time.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to your artwork in the exhibition?

What I am aiming at in my paintings is not to convey a photograph on a larger scale, but an implication of it. This is why the spectator holds a very important position for me. The light and dark painted areas on the surface would only start gaining a reality with the presence of a viewer and this reality will take

Engin Konuklu
Muğlak III, Vague III, 2011
Tuval üzerine akrilik, Acrylic on canvas

shape in the mind of the viewer. In this approach there is also the idea of involving the viewer in the process of creation, and thus eradicating the notion of the painting as an easily consumable image. In a way, I am aiming to create a relational aesthetics like in performance arts.

You are an artist at the beginning of his/her career. Where do you envisage yourself in the world of contemporary art in the future, in terms of position and approach?

I don't exactly know where I would be in the future but I am working hard to arrive at a good place. My first solo exhibition Tanımsız/Undefined opened at the Operation Room; it was a very pleasing experience. I worked hard for the works in the exhibition, and my next exhibition must be even more impressive. I think that every new painting that I will be painting has to be superior to the one before in terms of content and visual impact. In the future I am planning to enlarge my canvases dramatically and start adding in the element of colour. These are the things that I am planning to do in the future, but I guess where I would be could only be revealed in time.

You are still a student at Dokuz Eylül University if we are not mistaken; was the series called "Ambiguous" made for the school? Was it photographs from you family albums that you used for the series? According to what criteria do you choose the photographs? How many paintings does the series consist of and are you still working on it? The blurred images create an ambiguity in the perception of time-space while playing on the relationship of the viewer and the painting and painting and photograph. Is that the reason why you called the series "Ambiguous"? Does the title of the series also refer to the structure of your personal relationship to the photographs?

Yes, I am still a graduate student at the Department of Painting at Dokuz Eylül University. I have started the "Ambiguous" series while at school. The photographs were selected in a process affected by composition and aesthetical concerns more than narrative. The photographs are predominantly from my own family albums but I have also used photographs from other albums. This is also due to using all photographs anonymously. The number of paintings in the series is more than 10 now and I am still producing more. Even though there are some hints about the era and the space in the pictures (like logos or vehicles) there is still a lot that is vague. I think the title "Ambiguous" is just appropriate in defining the pictures and the distance between me and the figures in the pictures.

CAN KURUCU

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

Aslında her şey birlikte düşünülüyor. Politik ya da sosyal-kültürel olarak ayrı düşünemiyorum. Bütün bu etkenlerden dolayı kişisel bir deneyim ortaya çıkıyor zaten. Bu işteki çıkış noktası asker sıfatıydı. Düşünme sürecinde bu konuyu en basit haliyle ele almayı amaçladım. Artık duymaktan ve konuşmaktan sıkıntı duyduğumuz bu konuyu rahatsız edici imajlarından kurtararak, asıl verdiği hisse odaklanmak istedim.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

Tabii ki var ama bu tek bir kişiye indirgenemez. İlham aldığım bir iş olduğunda, ön belleğimdeki diğer başka görsellerle ve anlamlarla birleşerek sentezleniyor diye düşünüyorum. Her zaman herkesten ve önemli görünen ya da önemsiz hissedilen her şeyden ilham alabilirim.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Anlatmak istediğim işlerde, asıl manayı kaybettirmeden, izleyicilerin farklı görüşlere sahip olmalarını amaçlıyorum. Kullanılan malzeme, özellikleriyle işi ekseninden saptırmadan, anlatılana farklı yönlerden bakılabilecek bir açıklık sağlar. Özellikle basit ve sıradan olduklarını savunduğum işlerimde bu düşünceyi destekleyebilen malzemeleri tercih ediyorum. Videoyu tercih etme sebebim, artık gerçeği dolaylı bir yoldan gördüğümüzdür. Video projeksiyonunu da bu dolaylı gerçekliği, daha da yakınımıza getirmek için kullanıyorum. Bunun yanında videoyu, anlatılmak istenenin sürekliliği, hareket halinde olması, kendini tekrar edebilmesi ve zaman ve mekân kavramlarının oynanabilir olması açısından tercih ediyorum.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

Daha önce de bahsettiğim gibi, izleyicinin işlerimde önemli bir yeri var. İzleyici, kendi yaşantısına, deneyimlerine ve algısına göre resmi/animasyonu yeniden yorumluyor. Böylece, bu sadece bana ait bir his olmaktan çıkıyor

ve bir anlamda herkesin kendi işi haline geliyor. Kısaca, işlerimde amacım izleyenlerin oradaki duyguyu gerçekten hissetmeleri ve benimle aynı noktada buluşabilmeleri.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz ?

Çağdaş sanatta, sanatsal kategorilerdeki çeşitlilik kesinlikle tatmin edici. Her türlü konuda güncelliği takip ederek işlerimi de bu yönde konumlandırmaya çalışıyorum. Evet bir kaosun hâkim olduğu aşikâr, ancak ben bunun içinde tanımları ve kavramları en basit halleriyle ele almaya çalışıyorum. Bu noktada sanat bana kalabalığın ve kirliliğin arasında geniş, boş, beyaz bir duvarda istediğimi gösterme imkânı sağlıyor.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Kimsenin beklentisini ya da beğenisini kendime çıkış noktası ya da kriter olarak almıyorum. Bu yaklaşımın bana özgürce çalışabilme olanağı verdiğini düşünüyorum. Gelecekte kendimi bu eksende, deneysel işler üreten biri olarak görmeyi hedefliyorum.

Video yerleştirmenizde militarizme farklı bir bakış açısı ile yaklaşarak -içeriden dışarıya doğru bakarak- askerin kendi içindeki sıkışmışlığını vurguluyorsunuz. Animasyondaki sıkışmış asker imgesi, dar ve uzun bir koridorun sonuna projekte edilerek, izleyiciyi de bu sıkışmışlığı deneyimlemeye davet ediyor. Birey olarak hayatımızın birçok alanında, gerek psikolojik gerek fiziksel olarak aynı sıkışmışlığı yaşıyoruz. Sizin bu video için çıkış noktanız neydi ve neden animasyonu tercih ettiniz?

Videonun çıkış noktası uzun zamandır bize sıkıntı veren, ancak yan gözle her zaman merak ettiğimiz kaçınılmaz olaylardan biri. Video bu olaya, daha basite indirgeyip anlatarak ve sıkıntı veren görüntüsünden arındırarak, daha rahat bakmamıza olanak sağlıyor. Animasyonu tercih etme sebebim, hareketli görüntünün durumu daha gerçekçi hissettirmesidir. Resim, gerçekle sanalın arasında kalıyor diye düşünüyorum. Video, bu noktada resmi dolaylı gerçekçiliğe, farklı bir boyuta, yani sanal ortama geçiriyor, haliyle kavram da oraya taşınmış oluyor.

CAN KURUCU

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

Everything is considered all together in fact. I cannot think of these separately like either political or social-cultural. Actually, a personal experience emerges as an outcome of all of these factors. The point of departure for this work was the label of soldier. I tried to work on the issue in the simplest way possible. I wanted to look at the subject that we are so uneasy about listening to or talking about by getting rid of the disturbing images and focus on the feeling that the situation emits.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

Of course there is, but you cannot reduce it to a single person. When there is a work that inspires me, I believe that it is synthesized with other visuals and meanings in my fore memory. I could be inspired by anyone, and anything that seems to be significant or trivial, at anytime.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

In my works I aim to let the viewers have different opinions without losing sight of the central sense. With its properties, the material used could provide the work with an openness that would lead to multiple perspectives on the subject without dislocating the work from its main axis. Especially in my works that I advocate to be simple and ordinary, I choose materials that would support this idea. The reason behind choosing video would be because we perceive reality through an indirect way. I use video projection to be able to draw this indirect reality closer. I also prefer video due to the continuity of the subject matter, because it is in motion, that it could repeat itself and that you could play around with the notions of time and space.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to

your artwork in the exhibition?

As I have mentioned earlier, the viewer has an important role in my works. The viewer reinterprets the picture/animation according to his/her life, experiences and perception. In this way, the sentiment of the work is detached from me and in a sense the work becomes everyone's own. In short, I aim to make it possible for the viewers to experience the feeling in the work and meet with me at that point.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

The multitude of artistic categories in contemporary art is satisfactory indeed. I am following the current tendencies in various issues and trying to position my work accordingly. It is apparent today that chaos holds sway, however I am attempting to consider definitions and concepts at their simplest form. At that point, amidst the crowd and dirt, art offers the possibility to show whatever I want on a vast, empty, white wall.

You are an artist at the beginning of his career. Where do you envisage yourself in the world of contemporary art in the future, in terms of position and approach?

I do not consider anyone's expectation or taste as a point of departure, nor as criteria for judgement. I think this approach lets me work freely. In the future I hope to become someone who produces experimental work along this axis.

In your video installation you approach militarism from a different perspective -by looking from the inside out- to underpin the constrictedness of the soldiers themselves. The image of the squeezed soldier in the animation is projected at the end of a long and narrow corridor, letting the viewer experience a similar kind of constriction. As individuals we experience the same constriction in our lives be it psychological or physical. What was your point of departure for this video, and why did you choose animation?

The initial idea of the video is about an inevitable phenomenon that has been disturbing us for a long time, and which we have been curious about out of the corner of our eye. The video conveys a simplified version of this

incident, and by freeing it from its disturbing nature it lets us see it in a more relaxed fashion. The reason behind choosing animation is the fact that the moving image portrays a more realistic scene. I believe that painting falls somewhere between the real and the virtual. At that point the video transfers the painting into a realm of mediated realism, into a new dimension which is the realm of the virtual, and therefore the concept is also carried into that same realm.

EKİN ONAT VON MERHART

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

Sanatçıların hayata farklı gözlerle baktığını düşünüyorum. Algıları daha açık olduğundan ellerine her an malzeme geçebiliyor. Beni de bazen izlediğim bir haber, bazen kulak misafiri olduğum bir konuşma tetikleyebiliyor. Bir marketteki yazar kasanın işleyişi bile bir işimin çıkış noktası olabiliyor. Yaşam içinde her an her şeyi gözlemliyorum. Her kelimesini didikleyerek okuduğum gazete kadar yoğun bir ilgiyle bir el ilanını inceliyorum. Her tür müziği dinliyor, her tür televizyon programını inceliyorum. Hayatın her yönüyle ilgilendiğim için yelpazem sürekli genişliyor; dolayısıyla üretirken sıkıntı çekmiyorum.

İşlerimde zaman zaman politik dokundurmalar, bazen etnik-kültürel tatlar veya sosyal eleştiri hissediliyor fakat çoğunlukla çok basit, yaşam içinde gözümüzden kaçabilen veya görmezden gelinmesi tercih edilebilen detaylarla uğraşıyorum. Tüm yapıtlarımda kendi deneyimlerim, gözlemlerim ve yaşamışlıklarım var. Zaten bunları içinden çekip çıkarsam şu anda yaşanan dünya gibi soğuk, samimiyetsiz, tek yönlü üretimler ortaya çıkar.

Bu sergideki “Gurbet” benim kendi yaşamımdan bir parça. 6-7 yılımı Türkiye’den ayrı geçirdim. Balta girmemiş ormanlarda da yaşadım, tanrılar adası Bali’de de, Almanya’da da, İsviçre’de de. Şimdi geriye dönüp baktığımda benim gurbet sürecim çok kişiye kısmet olmayan bir tecrübeler serisi. Yaşadıklarımı her zaman güzel kelimelerle anlatabilecek olmasam da önümdeki yaşantım için, üretimlerim için çok olumlu deneyimlerdi. Tabii bu konuşmayı şimdi, ülkeme döndükten sonra yapabiliyorum.

Ülkenizden ayrıyken ne kadar başarılı, ne kadar mutlu olursanız olun, bir an, bir burukluk yaşadığınız o an var ya, o benim hâlâ içimi acıtır. İşte “Gurbet” tüm bu birikimlerden ortaya çıkan bir iş.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

Büyük keyifle takip ettiğim isimler var tabii. Rebecca Horn’un yaratıcılığını, Anish Kapoor’un estetiğini, Cindy Sherman’ın cesaretini, Jan Fabre’nin sürprizlerini beğeniyorum. Fakat bu isimlerden de çok önce, annem en büyük ilham kaynağım. Hem kişilik ve duruş olarak, hem de ürettiği işlerin

izleyiciye verdiği çok yönlü duygular beni etkiliyor. Özel ve sanat yaşamımı incelediğimde anneme ait izler buluyorum.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Ben bir konsept sanatçısıyım. Hayatın içinden çekip çıkardığım çeşitli konuları işliyorum. Kendimi tekrar etmemek için ne konuyla, ne malzemeyle ilişkimin sürekli olmasını istemiyorum. Çağdaş sanatın ifade özgürlüğünden faydalanmaya çalışıyorum. Son zamanlarda fotoğrafın ağırlığını koyduğu işler ortaya çıkarmaya başladım. Söylemeye çalıştıklarımın yoğun bir kısmını yakaladığım kareyle anlatıyor, diğer kısmını malzemeyle destekliyorum.

Sergideki yerleştirmede fotoğrafın mekâna uyum sağlaması önemliydi. İzleyici benim seçtiğim kadraya uzaktan bakmasın, içine girebilsin istemiştim. Fotoğrafın bir “fotoğraf karesi” halinden çıkmasını, hikâyeye dönüşmesini planladım. Zaten sandallı resimde hikâyeyi deklanşöre basmadan önce yaratmaya başlamış, tüm o görüntüyü denizin üzerinde kurgulamıştım. Yani “Gurbet” işinde malzeme kullanmam hem fotoğraflama öncesi hem de sonrasında, düzenleme aşamasında oldu. Sonuçta her işimde, seçtiğim temayı en iyi şekilde izleyiciye sunmak için farklı malzemelerden faydalaniyorum.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

İşlerimi ortaya çıkarırken izleyiciye herhangi bir rol düşmüyor çünkü yapıt tamamlanana kadar gelecek tepkilerin ne olabileceği endişesini hiç taşımıyorum. İşlerim tamamen, benim seçimlerim, zevkim ve bilgim doğrultusunda oluşuyor. İzleyicinin rolü çalışmaların sergilendiği anda başlıyor. Benim için beğenilmeyenin de, beğenilen kadar rahat söylenebilmesi çok önemli; keşke olumsuz eleştiriler de içtenlikle söylenebilse...

Bu sergide herkes kendinden bir şeyler buldu sanırım. Türklere çok tanıdık bir kavram gurbet. Bunu yaşamayanın bile mutlaka çevresinde gurbette olmuş olan veya halen bulunan tanıdıkları olduğundan çoğunlukla izleyicilerin konuyla ilgili söyleyecek çok sözü oldu. Açılıшта işin önünden ayrılmayan bir bayan; “Yalarımı deştin, aşkolsun sana!” dedi. İşte böyle

durumlarda amacıma ulaştığımı hissediyor ve bir sonraki proje için büyük enerji toplamış oluyorum.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz ?

Her gün anlamı daha da genişleyen bir kavram çağdaş sanat; özellikle teknoloji geliştikçe yepyeni denemelerle karşılaşılıyor. Küçük yaşlarımdan beri dünyanın çeşitli yerlerinde müze, bienal ve fuarları izleme şansım oldu. Çok iyi ve yaratıcı işlerin yanı sıra, gün geçtikçe meydana çıkan özensiz ve basit işler ve bu işlere artan rağbet beni düşündürüyor. Ticari bir bakış hâkim ve sanat eserlerinden alınıp satılan mallar olarak bahsediliyor. Para ve şöhret kaygısı olanların kolaylıkla içine düşebilecekleri bir girdap bu. İşin bu tarafı yalnızca üretme isteği içinde olan sanatçıyı zaman zaman yorabiliyor, fakat ben yaptığım işin doğruluğuna inandığım için tüm yollar bana açık gibi hissediyorum.

Sanatın bağlayıcılığına inanıyorum. Araştıran, gözlemleyen sanatçının da, izleyicinin de vizyonunu genişleten, estetik kalitesini yükselten bir rolü olduğunu düşünüyorum. Bana gelince; üretmek beni mutlu ediyor, sanat dışında ne yapabilirdim zaten bilmiyorum bile, gözümü terebentin kokularıyla açtım, bu içime bir yerlere işlemiş olmalı.

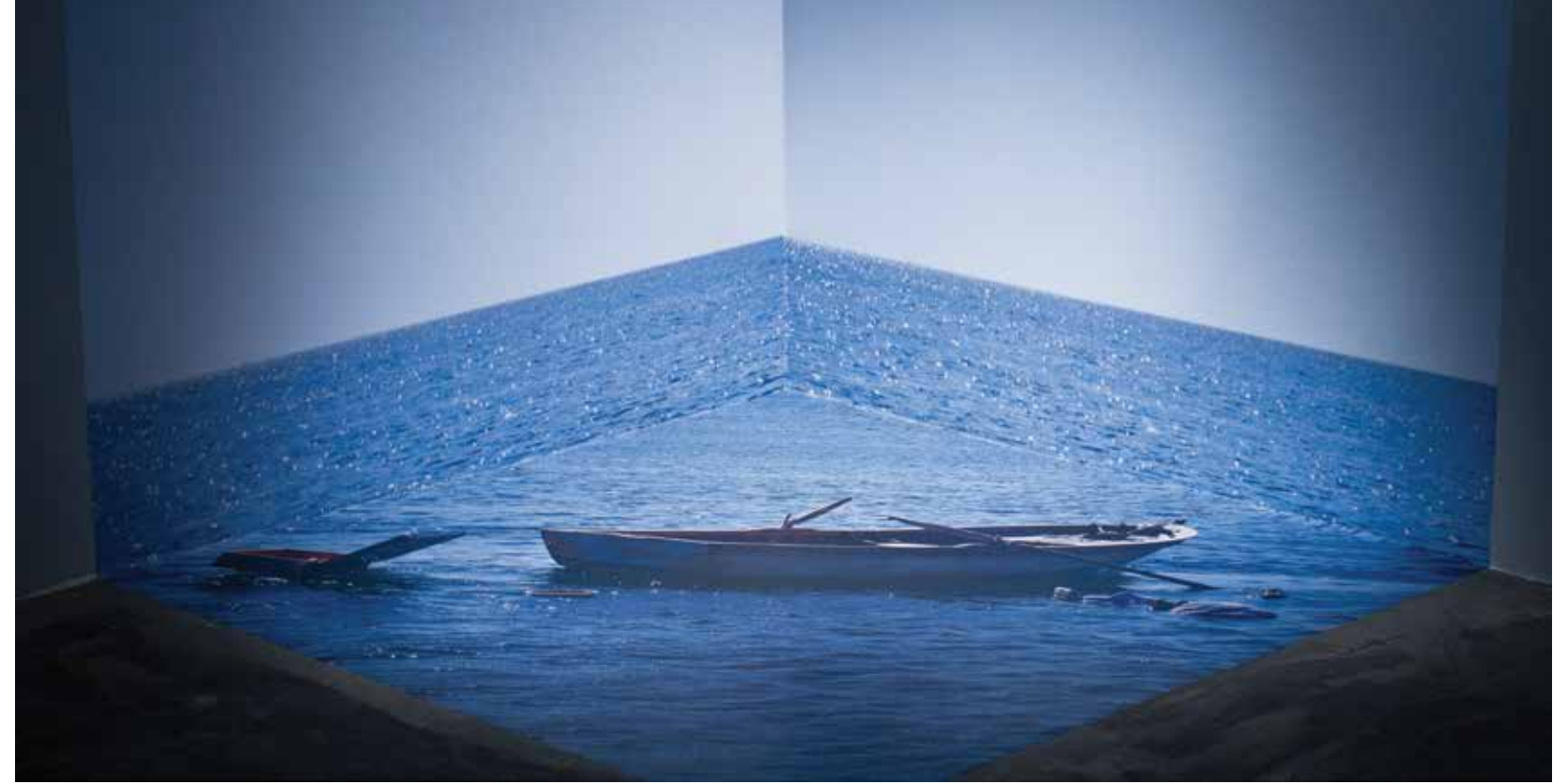
“Gurbet” isimli fotoğraf yerleştirmesi günümüzün küresel dünyasının bir vazgeçilmezi olan ‘mobilité’ ve ‘göç’ kavramını ele alıyor. 2007’de yaptığınız “Gurbet 1”de küreselleşme ve göç senaryosunun kaçınılmaz bir yanına şahit oluyoruz: Ülkesini kendi istekleri doğrultusunda değil de, ekonomik zorunluluktan ötürü ya da siyasi dayatmalar nedeniyle terk etmek mecburiyetinde kalan göçmenler/mülteciler. “Gurbet 2”de ise mobilitenin en önemli aracı olan uçak imgesi yer alıyor ama bu bir pervaneli uçak. İlkinde yolculuk en basit su aracı olan kayıkla tamamlanamadan sonlanmış, ikincisinde ise hâlâ bir gelecek ümidi var. Her iki fotoğrafta da düşük gelirli sınıfların deneyimi ele alınıyor; bu aslında yaşanan toplumsal-ekonomik dönüşümün bir eleştirisi. Bu deneyimin sizin kişisel geçmişinizle bir ilgisi var mı? Size göre Gurbet kelimesi neyi ifade ediyor?

Gurbet kelimesi bana çok dramatik geliyor. İçinde bu kadar çok duyguyu aynı anda barındıran başka bir kavram bilmiyorum. Gurbetin içinde umut var,

heyecan var, yeniye doğru gitmenin sevinci, aynı anda geride bıraktıklarının üzüntüsü var. Merak, telaş var, gideni nelerin beklediğini bilmemenin getirdiği korku var. Daha önce bahsettiğim gibi, kendi deneyimlerimden tohumlanan bir iş bu, fakat gurbeti hiç yaşamamış olsaydım bile yine de benim için yoğun bir malzeme olurdu.

Fotoğraflardan biri umudun başladığı, diğeri ise bittiği yeri anlatıyor. Gurbet 1 çeşitli nedenlerden gitmek zorunda bırakılanların ve onların trajik sonlarının bir karesi; Gurbet 2 ise umudu paylaşıyor, işin henüz başlangıcı. Siz her iki karede de düşük gelirli sınıfı ele aldığımı söylüyorsunuz, ben ise özellikle sandal fotoğrafında yaşamları hem maddi hem manevi olarak ölümü göze alabilecek kadar bataкта olanları vurguladım. Zaten şartları az çok yerindeyse hiç kimse o sandala binip kaderini böylesine olumsuz bir şekilde yönlendirmez.

Bu konunun sonu yok, içinde barındırdığı duyguların da. Çünkü gurbet hiç bitmeyecek. Bu insanlar hep bir yerden bir yerlere gönderilecekler. Onlar hep huzura yelken açmaya devam edecekler. Kimi mutluluğu ucundan yakalayabilecek, kimi kendiyle birlikte gömecek.

Ekin Onat Von Merhart
Gurbet I, Abroad, 2007
Fotoğraf yerleştirmesi
Photography installation

Ekin Onat Von Merhart
Gurbet II, Abroad, 2010
Fotoğraf yerleştirmesi
Photography installation

EKİN ONAT VON MERHART

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

I believe that artists have a different view on life. As their perception is more open they could come up with a different material anytime. I, for instance, could be triggered by a news bulletin that I watch, or a conversation that I overhear. Even the cash register at a supermarket could become the departure point for a work. I am constantly observing everything in life. I investigate a flyer with the same intensity that I read a newspaper, meticulously devouring every single word. I listen to all sorts of music, look into every kind of television program. As I have an interest in all aspects of life my spectrum constantly expands, therefore I have no difficulty producing work.

Although from time to time there are certain political implications, ethnic-cultural flavours, or social critiques in my works, I mostly deal with the simpler details that we overlook or prefer to turn a blind eye to in life. My works are full of personal experiences, observations and life encounters. If I were to remove these from my work, they would become cold, insincere and one-tracked just like the world we live in today.

My work in this exhibition, “Gurbet” (foreign land) is a fragment of my life. I have spent 6-7 years away from Turkey. I lived in jungles, and in Bali, the island of the Gods, in Germany as well as in Switzerland. When I look back on it now my time abroad has been a series of experiences that not many would have had the chance of living. Although I would not describe all my experiences as pleasant ones, they have been invaluable experiences for the rest of my life ahead of me, as well as for my work. Of course, I can only say this now, after returning back to my country.

No matter how successful and happy you are there is a moment of resentment when you are leaving your country, that feeling still hurts inside. And “Gurbet” is a work that stems from all these accumulated experiences.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

There are, of course, certain names that I enjoy following. I like Rebecca

Horn's creativity, Anish Kapoor's aesthetics, Cindy Sherman's bravery and Jan Fabre's surprises. But my mother has been my biggest source of inspiration long before any of these names. I am moved by both her personality and stance and by the multiplicity of sensations her works convey to the viewers. When I look into my personal and artistic life I see traces of my mother.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

I am an artist of concepts. I work on various issues that I draw out of life. I prefer not to have permanent relation to any subject or material so as not to repeat myself. I try to make use of the freedom of expression that contemporary art offers. Lately, I have started producing work dominated by photography. I convey a large amount of what I have to say through the frame that I capture, while adding to it by way of using other materials.

In the installation at the exhibition it was important for the photograph to fit into the space. I wanted the viewer to be able to enter the picture rather than gaze at it from a distance. I planned it so that the photograph is no longer a "photographic frame" but a narrative. In the picture with the boat I had started creating the story much before I had my finger on the shutter release and envisaged the whole image on sea. So, the use of materials in "Gurbet" took place both before shooting the picture and afterwards in the arrangement. In short, at every work I make use of different materials to present the theme that I choose in the best way I can.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to your artwork in the exhibition?

The viewer has no role to play while the work is being produced, because I don't have the slightest concern about what kind of reactions I would be getting until I finish the work. My works are created entirely based on my choices, my taste and my knowledge. The role of the viewer starts when the work is put on show. I think it is equally important to be able to say what you don't like as much as what you like, I wish negative criticisms could also be spoken out loud in all honesty.

I think everyone found a little bit of himself/herself in this exhibition. Being in a foreign land is a very familiar notion for the Turkish people. Even those who have not had the experience of being in a foreign land have someone close to them who had lived, or is still living abroad, and that is why most of the viewers had something to say on the subject. A lady who was reluctant to go away from the work at the opening said; "You have stuck a needle where it hurts" in appreciation. It is at times like these that I feel I have achieved my objective and feel filled with energy for my next project.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

Contemporary art is a notion the definition of which expands daily; especially with the advancements in technology we see ever so new experiments. From a very young age onwards I had the chance to visit museums, biennials and fairs in various different parts of the world. I am concerned about the emergence of careless and average works and the increasing interest in these sorts of works, next to the extraordinary and creative works. A business oriented perspective dominates the scene and people talk about artworks as commodities that are bought and sold. This is a torrent that could easily pull those interested in wealth and fame. This side of affairs could lead to despair for the artist who is mainly concerned about producing work, but because I believe in what I am doing I feel that the path in front of me is clear.

I believe in the binding effect of art. I think that a researching and observing artist also has a role of expanding the vision and adding to the aesthetical appreciation of the viewer. For me, producing work makes me happy, I don't know what else I could be doing, I was born into the odour of turpentine and that must have made its mark somewhere in me.

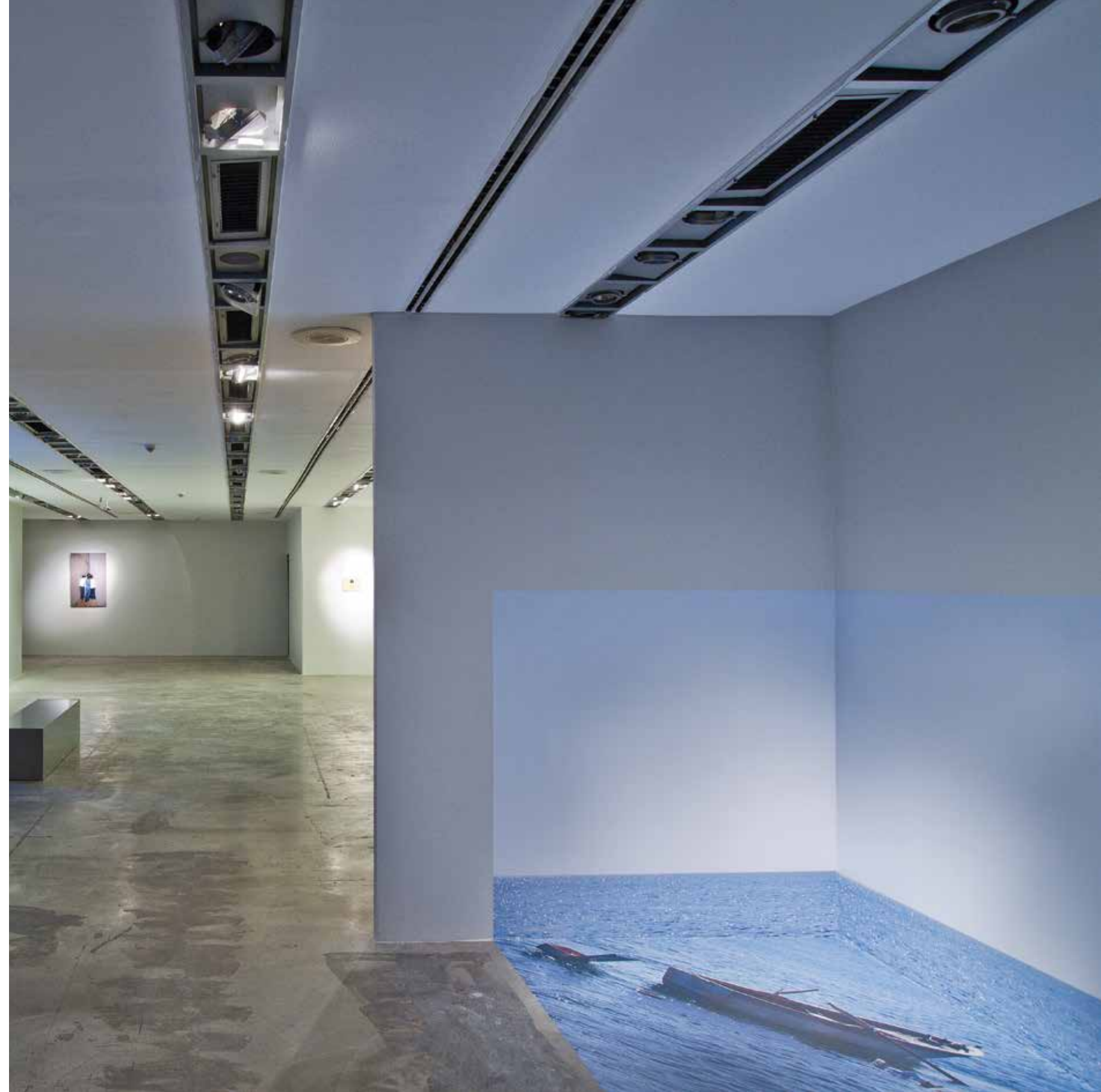
Your photographic installation "Gurbet" deals with 'mobility' and 'migration', two concepts indispensable for the global world of our times. In "Gurbet 1", realised in 2007, we witness an inevitable aspect of the scenario of globalisation and migration: The immigrants/refugees who had to leave their countries against their will due to economical reasons or political impositions. In "Gurbet 2" we see the image of the most important means of mobility, a plane, but it is a propeller plane. In the first one the

journey ends before reaching the destination on the simplest of all vessels that travel on water, a boat, while in the second one there is still some hope for a future. In both photographs we see the experience of low-income classes, which offers a critique of the economical transformation in society. Does this experience have anything to do with your personal background? What does 'Gurbet' mean to you?

I find the word 'Gurbet' very dramatic. I hardly know any other concept that holds that many emotions at the same time. Gurbet holds hope, excitement, the pleasure moving towards the new, as well as the sorrow of leaving familiar things behind. There is curiosity, anxiety, and fear of not knowing what lies ahead. This is a work based on my experiences as I have already mentioned, but even if I had not lived abroad, it would still provide me with a vast array of subject matter.

One of the photographs is about that place where hope is found and the other is about where it is lost. "Gurbet 1" is a take on those who were forced to leave for one reason or another and their tragic end, while "Gurbet 2" shares hope, it is just the beginning. You have mentioned that I am focusing on low-income classes in both cases, however especially in the photograph with the boat, I am focusing on those who are stuck so deep in trouble in their lives, both financially and psychologically, that they are prepared to face their own death. Obviously, anyone with a little bit of means would not board that boat to so severely alter their fate in such a negative way.

There is no end to this subject, and no end of the sentiments it holds. Because the condition of being in a foreign land will not cease. These people will always be sent from one place to another. They will always be hoping to sail towards serenity. Some would be able to catch a bit of the air of happiness, while others will bury the dream of it with themselves.

BİROL ÖZER

Yapıtlarınızda çıkış noktası olarak kişisel deneyimleriniz mi, kültürel doku mu, yoksa sosyo-ekonomik ve politik yapı mı ön plana çıkıyor? Sergide yer alan eserinizde çıkış noktanız neydi ve nasıl bir düşünme sürecinden geçti?

Hiç kuşkusuz politik bir özne olarak sanatçıyı yaşadığı toplumun meselelerinden, kültürel, ekonomik ve politik yapısından bağımsız düşünemeyiz. Ben de bu yapılar içerisinde şekillenen düşünsel sürecime kişisel deneyimlerimi de ekleyerek yapıtlarımı oluşturmaktayım. Kadınla erkeğin gündelik yaşamdaki rutinini, yabancılaşmasını ve iletişimsizliğini bize dayatılan yaşam biçimlerinin bir sonucu olarak görüyor, çalışmamda buna yönelik bir durum tespiti yapıyorum. Kadın, kendisine biçilmiş rolü gereği her gün yaptığı ev işlerini yürütürken, erkeğin sürekli koltuğunda oturan bir konumda olması ve zamanla kadın tarafından evin bir mobilyası olarak algılanması, kadın ve erkeğin toplum tarafından belirlenmiş rollerine sıkışmışlığı işimin çıkış noktasını oluşturmaktadır.

Sanatsal üretiminizde esinlendiğiniz, ilham aldığınız bir iş ya da sanatçı var mı?

Her sanatçının olduğu gibi benim de etkilendiğim, işlerini kendime yakın bulduğum ve severek takip ettiğim birçok sanatçı var. Bunların başında Kutluğ Ataman'ın çalışmalarının özellikle de gerek içerik, gerekse sunum şekli açısından "Peruk Takan Kadınlar"ın geldiğini söyleyebilirim. Ayrıca Erwin Wurm ve Maurizio Cattelan gibi sanatçıların yapıtlarındaki mizahi yaklaşımdan oldukça etkileniyorum.

Malzeme/medyum seçimi sizin için ne kadar önemli ve yapıtlarınızda bu kararı nasıl bir süreç sonucunda veriyorsunuz? Genel olarak kullanmayı tercih ettiğiniz bir medyum var mı? Bu tercihin sebebini açıklayabilir misiniz? Sergide yer alan yapıtınızda bu seçimi nasıl yaptınız?

Gerçekleştireceğim işin kavramsal çerçevesi malzeme/medyum seçimimde belirleyici bir etkidir. Yapıtın içeriğiyle sunum şekli arasındaki uyumu süreç içerisinde şekillenir. Örneğin barış gelini Pippa Bacca için yapmayı düşündüğüm bir çalışmamda gelinlik tülünün yapacağım işin içeriğine ve duygusallığına uygun olduğuna inandığım için tülü seçmem, kendi kişisel yaşımdan yola çıkarak ürettiğim, 12 Eylül askeri darbesini anlatan enstalasyonumda cam ve cam şekerleri kullanmam ya da geri dönüşüm diskini fırlatan "Disk Atan Adam" heykelini kâğıt hamuruyla yeniden yorumlamamda görüleceği gibi, işin ruhuna uygun malzeme ve medyum

arar ve seçerim. Ağırlıklı olarak fotoğraf, video, enstalasyon gibi günümüz sanatında sıkça kullanılan medyumları çalışmalarımda kullandım ama gerektiğinde her türlü malzeme ve medyumu işime dahil edebilirim. Bu konuda kendime herhangi bir sınırlama koymuyorum. Sergideki çalışmamda hareketli bir plan ve müzik kullanmam gerekiyordu ve bunu da en iyi video kullanarak verebileceğimi düşündüğümünden dolayı çalışmamı video olarak gerçekleştirdim.

Yapıtlarınızda izleyicinin rolü nedir? İzleyicilerden nasıl bir katkı bekliyorsunuz? Sergide yer alan eserinizden nasıl bir geri dönüş oldu?

İzleyiciyi edilgen konumda, yani yalnızca gözden ibaret olarak görmüyor, yapıtın izleyiciye, izleyicinin yapıta dokunduğu, duygusal katılım ve özdeşleşmeyle kendi anlam katmanlarını inşa ettiğine inanıyorum. Ayrıca kişilerin kendi gündelik yaşamlarına bakma imkânı sunduğumu ve işimdeki ironik yapıyla da alımlayıcısına tebessüm ettirdiğimi gözlemledim.

Bugünün çağdaş sanatını nasıl görüyorsunuz ve projelerinizi/işlerinizi bunun içinde nasıl konumlandırıyorsunuz? Kavramların ve tanımların hızla dönüştüğü bu yüzyılda sizce sanatın rolü nedir ve neden sanat yapıyorsunuz?

Takip edebildiğim kadarıyla günümüzde, sınırlarını genişletmiş, hayatla arasındaki duvarlarını yıkmış, yaşamdan kopuk değil, yaşamın kendisine odaklı, yapıtla kamu arasında diyalogu geliştiren ve bu alanda olanaklarını genişleten etkin bir çağdaş sanat ortamının bulunduğunu söyleyebiliriz. Sanat pratiğim de günümüz sanatından ayrı düşmüyor. Sanatsal üretimlerimin dolaşımının artması ve aldığım geri dönüşler ile yapıtlarımın nerede konumlandığını daha iyi tespit edeceğime inanıyorum.

Kavramların, tanımların ve bilginin dolaşım şeklinin dönüştüğü bir çağda sanatçı da bu dönüşümün içinde aktif bir oyuncu olarak yeni bakış açıları sunabilmelidir. Günümüz sanatının disiplinlerarasılığı, kamusal alandaki dokunuşları, sarsıcı yanı beni heyecanlandırıyor ve sanatın kültürel yaşantıyı etkileyen, dönüştüren, düşünce kalıplarını kıran, muhalif yapısı içerisinde, bir özne olarak söyleyeceklerimi ifade etmek ve kendimi gerçekleştirmekte bana en yakın yol olduğuna inandığımdan dolayı üretimde bulunuyorum.

Sanat kariyerinin başlarında olan bir sanatçısınız. Gelecekte çağdaş sanat dünyasında kendinizi nasıl bir konumda ve yaklaşımda öngörüyorsunuz?

Birol Özer
Rutinle Vals, Waltz with the Routine, 2011
Video, 1'51''

Çok hareketli ve dinamik bir çağdaş sanat ortamının içindeyiz. Ürettiğim görsel imgelerin günümüz sanatsal üretimlerinin içerisinde dikkat çekebilmelerini ve söylemek istediğini samimi bir dille söyleyebilen, yeni yaklaşımlara açık ve kolektif çalışmaların içinde yer alan bir sanatçı konumunda olmak isterim.

“Rutinle Vals”te yerleri silen bir kadın figürü görüyoruz. Daha dikkatli baktığımızda bir erkek figürünün de sandalyeler gibi ters çevrilip koltuğa konmuş olduğunu fark ediyoruz. Video günlük hayatın rutininin basitliği ve sıkışmışlığı içinde kadın ve erkek rollerinin sorgulanmasını ve toplumsal cinsiyetin ev hayatı ve ev işleri kapsamında ironik bir eleştirisini sunuyor. Aynı zamanda, büyük ihtimalle, emekli ya da işsiz bir erkeğin ev içi dengelerindeki zayıflamış konumuna da işaret ediyor. Diğer çalışmalarınızda da toplumsal cinsiyet eleştirisine yer veriyor musunuz?

Kadın ve erkeğin toplumsal rollerindeki sorunlu belirlenmişlikleri, onlardan beklenen davranış kalıplarının dışına çıkamama durumlarını, yaşadığım coğrafyada sıkça gözlemliyorum, toplumsal cinsiyet, kimlik, tüketim toplumu, teknolojik yaşam, aidiyet-göç, mutenalaştırma gibi konuları inceleyerek insan ve kent üzerindeki yansımalarını işlerimde kullanmaya çalışıyorum.

BİROL ÖZER

Is it your personal experiences, the cultural environment, or the socio-economical and political structure that plays a leading role at the core of your artworks? What was your starting point for your work in the exhibition and what sort of a mental process did you go through?

Without a doubt the artist, a subject of politics, could not be considered independent of the issues, culture, and the economical and political structure of the society he/she lives in. I create my works by conjoining my personal experiences with my thought processes that are shaped by these structures. I perceive the everyday life routines of men and women, their alienation and miscommunication as a result of the form of life imposed on us, and establish a case of it in my work. While the woman continues doing the household works due to her ascribed role, the man sitting on a couch eventually becomes nothing more than a piece of furniture for the woman; the way men and women are stuck into their socially determined roles makes the point of departure in my work.

Is there an artwork or an artist that you are influenced or inspired by in your process of artistic production?

Just like all artists, I too have various artists whose works have influenced me, whose work I find close to me and follow with appreciation. Among these, Kutluğ Ataman and especially his “Women Wearing Wigs” is one that I particularly like, both in terms of content and presentation. I am also very impressed by the humorous approach of artists like Erwin Wurm and Maurizio Cattelan.

How important is the choice of materials/media for you, and through what kind of a process do you determine this in your artworks? Do you have a particular medium that you generally prefer? And if so, could you explain the reason for this preference? How did you go through with this decision for your artwork in the exhibition?

The conceptual framework of a work is a determining factor in my choice of materials/media. The harmony between the content and the presentation of a work takes shape in the process of making. I search for and choose the appropriate materials and media for the spirit of the work just like in the choice of the bridal veil as a suitable material for the content and the emotional sentiment of the work about the peace bride Pippa Bacca, or in the choice of the glass and sugar glass in a work about the military

coup of September 12th which I made based on my personal experiences of that time, or in my re-interpretation of the sculpture “Man Throwing a Discus” made out of paper-mache and throwing recycling discs. I have been predominantly using photography, video and installations that are the basic media of contemporary art, however I could incorporate any sort of media into my work when it is necessary. I do not have any limitations on this matter. I needed a moving scene and music in the work that I made for the exhibition, and as I thought that I would best achieve this through a video, I made the work as a video piece.

What role does the viewer play in your artworks? What sort of a contribution do you expect of the viewers? What kind of feedback did you get related to your artwork in the exhibition?

I do not perceive the viewer in a passive position, not merely like an eye; I believe that the work touches the viewer as the viewer touches the work, and that the viewer builds up his/her layers of meaning through a process of emotional participation and identification. I have also observed that I present a possibility of looking at their own daily lives and that I make the viewer smile through the use of an ironic structure in my works.

What is your perception of the contemporary art of our day, and how do you position your projects/works in that context? How do you perceive the role of art in a century when all concepts and definitions are rapidly transforming, and why are you working in art?

As far as I can see, we can say that today there is a scene of contemporary art that has broadened its horizons, that has pulled down the walls between itself and life, an art that is focused on life not separated from it, that develops the dialogue between the work and the public, and that builds on the possibilities in this realm. My practice of art is not far from the contemporary art of our day in that way. I believe that through increasing the circulation of my works and the feedback that I get I would be able to judge the position of my works much better.

In an age when concepts, definitions and the circulation of knowledge are transformed, the artist as an active participant in this transformation should be able to offer new perspectives. The interdisciplinary nature of contemporary art, its affect in the public realm and its agitating ways make me excited, and as a subject looking for expression and self-realisation I

think that art offers the path that I find closest to my heart in its structure that affects cultural life, transforms it, breaks down thought patterns with its dissenting nature, and that is why I continue making artworks.

You are an artist at the beginning of his career. Where do you envisage yourself in the world of contemporary art in the future, in terms of position and approach?

We are facing a very energetic and dynamic scene of contemporary art. I would like the visual images that I create to be able to draw attention to themselves among the artworks of today, and to be able to become an artist in a position of articulating himself in an honest and sincere way, open to new ways and working collectively.

We see a woman cleaning the floors in “Waltz with the Routine”. In closer inspection we also recognize the figure of a man turned upside-down on a couch just like a chair would be turned upside-down. The video presents a questioning of the male and female roles in the simplicity and restrictedness of the routine of everyday life, while making an ironic critique of social gender through domestic life and household work. It also touches upon the weakened position of a probably retired or an unemployed man within the domestic equilibrium. Do you deal with the critique on the issue of social gender in other works?

I frequently observe the problematically determined male and female social roles, the state of not being able to free themselves from the patterns of behaviour expected of them in the geography that I live, and I focus on the issues of social gender, identity, consumer society, technological life, belonging-migration and normalisation to be able to use the reflections of these issues on people and cities in my works.

Akbank Sanat / Akbank Art Center
İstiklal Caddesi No: 8 34435 Beyoğlu, İstanbul
T: (0212) 252 35 00/01
www.akbanksanat.com

Küratörler / Curators
Fulya Erdemci, Başak Şenova, Arzu Yayıntaş

Metin / Text
Leyla Belli
Fulya Erdemci, Başak Şenova, Arzu Yayıntaş

Söyleşiler / Interviews
Arzu Yayıntaş

Koordinatörler/ Coordinators
Gönül Nuhoğlu, Aysel Somer, Leyla Tevfikoğlu

Çeviri / Translation
Yiğit Adam

Tasarım / Design
Publicis Yorum

Fotoğraflar / Photographs
Serkan Yıldırım

Baskı / Print
İmak Ofset
Merkez Mah. Atatürk Cad. Göl Sok. No: 1
Yenibosna 34192 Bahçelievler / İstanbul
T: (0212) 656 49 97

Resim ve Heykel Müzeleri Derneği
www.rhmd.org.tr /info@rhmd.org.tr